

வாழ்வில்
நம்பிக்கையுடனும்
அம்பாள்
வெளியீடுகள்

தேவிதரிசனம்

குலம் காக்கும் கோமதி அம்மன்

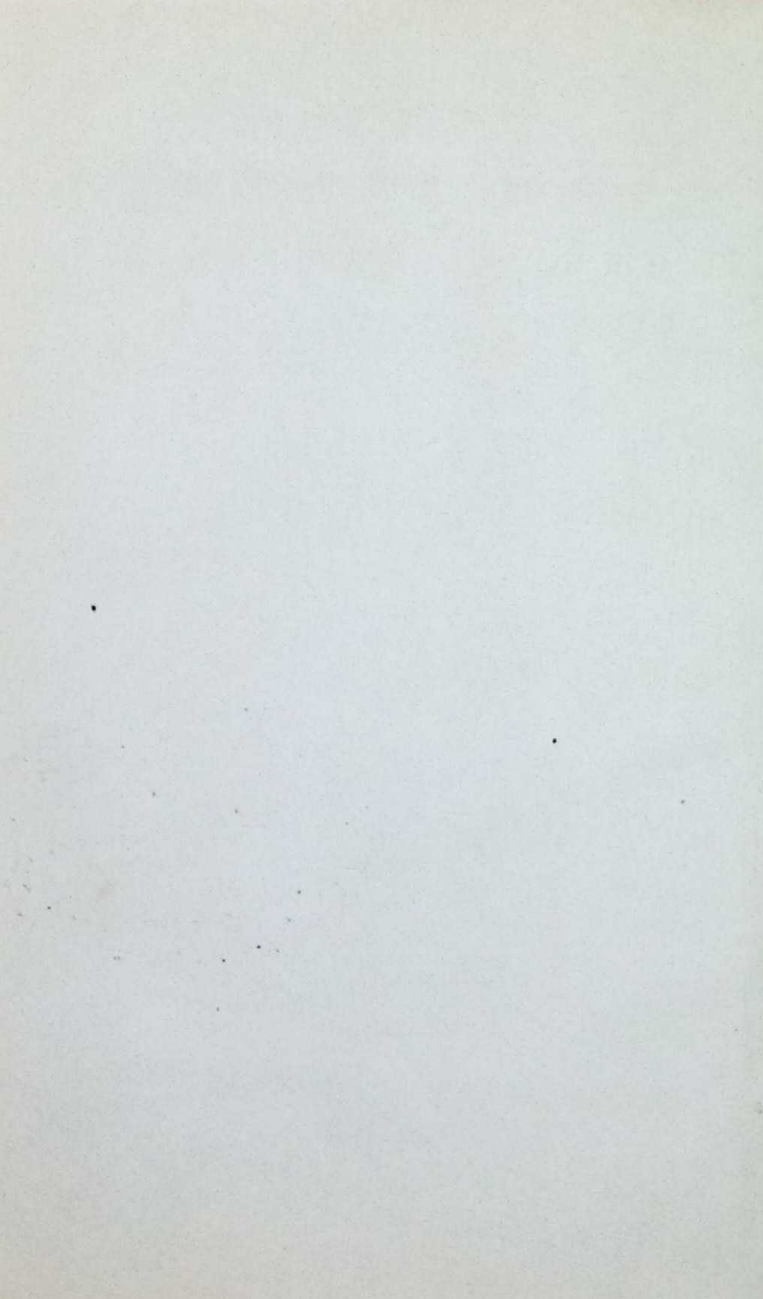

A.No. 16126

Q: 25

பொன். பாஸ்கரமார்த்தாண்டன்

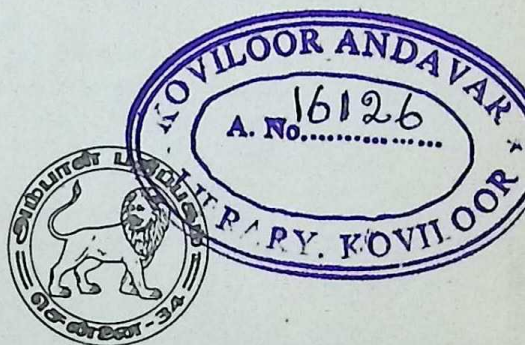
3-3
தேவி தரிசனம்

குலம் காக்கும் கோமதி அம்பாள்

(சங்கரன் கோவில்)

(தலமகிமை—தல யாத்திரைக் குறிப்புகள்—
அற்புத உண்மைக் கதைகள் அடங்கியது)

பொன். பாஸ்கர மார்த்தாண்டன்

அம்பாள் பதிப்பகம்

48, ராம நாயக்கன் தெரு,
நுங்கம்பாக்கம், சென்னை-600 034.

முதற் பதிப்பு : ஏப்ரல், 1981.

விலை ரூ. 3-00

அச்சிட்டோர் :
முவேந்தர் அச்சகம்,
சென்னை-600 014.

தேவி தரிசனம்

1

புன்னை வனம் புகழ் சொரிய—பிள்ளை மனம் இளைப்பாற
புற்று மண்ணில் பூத்து நிற்கும் பூமகளே கோமதியே
கேடா வருமனைக் கிட்ட வராதே. தூரப்
போடா என ஓட்டி பொற்கமலத்தாள் நிழற்கீழ்
வாடா என அழைத்து வாழ்வித்தால், அம்மா, உனைக்
கூடாதென்று ஆர்தடுப்பார்! கோமதித்தாய் ஈஸ்வரியே....!

— அழகிய சொக்கநாத பிள்ளை
(கோமதியம்மை பாமாலை)

தெய்வம் பேசுமா?

பேசியிருக்கிறது.

யாருடைய கனவிலுமா?

இல்லை; பகிரங்கமாக—ஆயிரக் கணக்கான மக்களறிய.

இந்தக் கலியுகத்திலா, திரேதாயுகத்திலா...?

ஆம்; கலியுகத்தில் தான். 1941—ல் தான்.

சாட்சி உண்டா?

இன்றும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருவர்
இருவர் அல்ல; பல நூறு மக்கள். கண்ணால் கண்டவர்கள்;
காதால் கேட்டவர்கள்...

இது மாயையா?

இல்லை. எம் அன்னை நித்தம் நித்தம் நடத்தும் ஆயிரம்
கோடி அற்புத மகிமைகளில் ஒன்று.

எங்கே நடக்கிறது இந்த அற்புதங்கள்?

அதோ...!

தென்திசை என்றாலே நம் தேவ தேவியின் திருத்திசை
என்று பொருளோ?

அமிழ்தத் தமிழ் அகத்தியன் ஆன்றமர்ந்த அந்தத் தென்பாண்டிச் சீமையில் தான் எத்தனை எத்தனை மகிமை களைப்பிறப்பித்து மக்களை உய்விக்க மனம் கொண்டாள் எம் மாதா...வேதங்கள் நெல்லை நகரின் மடியில் மூங்கில் மரங் களாகப் புகழோங்கி வளர்ந்த நின்றன என்றால்,

அதையொட்டிய சங்கர நயினார் கோயில் திருத்தலத் தில் வேத முனிவர்களும் தேவாதி தேவர்களுமே புன்னை மரங்களாக வளர்ந்து பூத்தனர். தேவ மாதரெல்லாம் பசுக் களாகப் பிறந்து வளர்ந்தனர்...

அந்தத் தெய்வீகப் பசுக்களாகிய 'ஆ' வினத்தை உடையவளான எம் அம்பிகை அங்கே ஆவுடையாள் நாச்சியாராக நாமம் பெற்று அருள் பொழிந்தாள்... 'ஆ' என்றாலும், பசு; 'கோ' என்றாலும் பசு. அதனால் அன்னை ஆவுடையவளாக மட்டுமல்லாது கோமதி நாயாகியாகவும் கோலத் திரு நாமம் கொண்டிலங்குகிறாள் அங்கே.

அன்னை லோகமாதா தம் அருட் தவத்தால் சங்கரரை யும் நாராயணரையும் சங்கமிக்க வைத்த அற்புதம் நிகழ்ந் ததும் அத்தலத்தில்தான்.

அங்கு தான் சுமார் முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு பிரத்தியட்சமாக நிகழ்த்திக் காட்டியிருக்கிறாள் அருள் சக்தித் திருமாதா.

அது இப்படி நடந்தது...

1944-ஆம் வருடம். ஆடி மாதம். அன்னை கோமதி அருளாய் அமர்ந்திருக்கும் அந்த சங்கரன் கோயில் திருத் தலத்தில் திருவிழா நடக்கிறது. அதுவும் அன்னையின் திருவிழா. வையமும் வானும் மெய்சிலிர்க்க பூரித்து அத்தலத்தில் வைபவத்துடன் கொண்டாடும் ஆடித் தவசு திருவிழா.

மண்ணுள் மனு உயிர்களும், மற்ற ஜீவகோடிகளும் வீண்ணுயர்ந்த வேத சீலங்களும் அருளானந்தப் பெருக்காய் அன்னையின் திருநாமம் போற்றி வைபவம் கண்டு நிற்க தேவதேவன் சங்கர நாராயணராக அன்னைக்குக் காட்சி தரும் மாபெரும் திருவிழா அது.

அத்திருவிழாவின் ஓர் அம்சமாய் அம்மன் அந் நகரத் தில் தெற்கு ரத வீதியில் உள்ள தபசு மண்டபத்தில் இரவு நேரத்தில் பல்லக்கில் இறங்கியிருந்தாள்.

உற்சவமூர்த்தியாக எழுந்திருந்த தேவியின் திருவுருவில் தங்கமும், வைரமுமான ஆபரணங்கள் ஜெகஜோதியாக மின்னிக் கொண்டிருந்தன. அம்பாளுக்கு திருக்கல்யாண அலங்காரம் அன்று! இரவு வெகு நேரம் ஆனதால் திருவிழாக்களைப்பில் பல்லக்கிலிருந்த குப்புசாமி பட்டர் ஒரு புறத்தில் சற்று அசதியாக சோர்ந்து உட்கார்ந்திருந்தார்.

ஆனால், அம்மனின் பல்லக்கைச் சுற்றி பக்தர்கள் கூட்டம். போலீஸ் காவல் அணைத்தும் திழுதிழுத்துக் கொண்டிருந்தன.

அச்சமயம் சங்கரன் கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள ஒரு கிராமத்தைச் சேர்ந்த கணக்குப் பிள்ளை, ஒரு கோயில் பட்டரைப் போல உடையணிந்து பல்லக்கை நோக்கிச் சென்றார். ஆஜானுபாகுவான உயரம். கிராமத்திலேயே பெரும் புள்ளி. அதோடு 'மெஸ்மரிசம்' போன்ற பல வித்தைகளும் கற்றவராம்.

அவர் பட்டரைப் போல் உடையணிந்து பல்லக்குக் கருகே சென்றபோது யாரும் சந்தேகப் படவில்லை. வாரோ பட்டர் அம்மனிடம் செல்கிறார் என்றே நினைத்திருக்கிறார்கள்.

அவர் நேராக பல்லக்கிலே அம்மனருகே சென்றார். அம்மன் திருவுருவத்தின் காதிலிருந்த வைரத் தோட்டை (அப்போதைய பெறுமானம் பதினாறாயிரம். இப்போதைய மதிப்பு ஒரு லட்சம் ரூபாய்) கழற்றி எடுத்துக் கொண்டு உடன் பல்லக்கிலிருந்து இறங்கி கூட்டத்தின் வழியே சென்றார். கூட்டத்தில் யாரும் கவனிக்கவில்லை, அவரைச் சந்திக்கவும் இல்லை. போலீஸாரின் கவனத்தில் கூட அது படவில்லை.

திடீரென்று பல்லக்கில் அசதியாகச் சாய்ந்து கொண்டிருந்த குப்புசாமி பட்டரை இரண்டு பிஞ்சுக் கரங்கள் மிதாட்டு உலுக்கின. பதறி கண்விழித்துப் பார்த்தார்

பட்டர். எதிரே ஏழு வயதுடைய தேஜோ மயமாய் சிரித்துக் கொண்டு நின்ற அந்தக் குழந்தை “மாமா...மாமா...என் காதிலிருந்த தோட்டை ஒருவன் எடுத்துக் கொண்டு போகிறான் பார், வா...!”

என்று பட்டரின் கையைப் பிடித்து இழுத்தது.

பிரமித்துத் திகைத்த குப்புசாமி பட்டர் தன்னை மறந்த வாறு சிறுமியின் பின்னால் அது இழுத்த திசையில் போனார். சிறிது தொலைவு சென்றதும் குழந்தை ஆஜானுபாகுவாகச் சென்று கொண்டிருந்த அந்த உருவத்தைக் காட்டி, “அவன் தான் என் தோட்டை எடுத்துக் கையில் வைத்திருக்கிறான்” என்றது.

பட்டருக்கு அப்போது வயது இருபது இருபத்தி ஐந்து தான் இருக்கும். (இப்போது அவருக்கு அறுபதுக்குமேலே) ஓடிசலான நோஞ்சான் உடம்பு. எதிரே செல்பவரோ ஆகிருதியான தோற்றம். என்றாலும், அந்த நேரத்தில் தன் சக்திக்கு மிஞ்சிய உத்வேகத்துடன் அவனுடைய கையைப் பற்றிக் கடித்து விரல்களை நீக்கினார் பட்டர். திருடியவரோ கையைத் திமிறினாரே ஒழிய இவரைத் தாக்கத் தோன்றாமல் திக்பிரமையடைந்து நின்றார்.

விரல்களை நீக்கிப் பார்த்தால் அம்மனின் தோடு இருந்தது.

மறுகணம் “திருடன், திருடன்” என்று கத்திக் கொண்டே குழந்தையைப் பார்த்தார் பட்டர். குழந்தையைக் காணோம்!

அதற்குள் ஜனங்கள் கூடி, ‘அடி உதை’ என்று திருடிய அந்தப் பிரமுகரை உதைத்தனர்.

ஆனால் அடிபட்டவரோ, “அடியுங்கள்...உதையுங்கள். ஊரெல்லாம் இப்படி உதைத்தால்தான் எனக்கும் பரிகாரம் கிடைக்கும்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாரே தவிர கலங்கவில்லை.

பின் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அவர் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, திருடப்பட்ட பொருள் கிடைத்து விட்ட

தாலோ அல்லது அவருடைய சமூக அந்தஸ்தைக் கருதியோ, மறுநாள் விடுதலை செய்தனர்.

விடுதலை ஆனதும் அவர் நேராக அண்ணையின் சந்நிதிக்கு வந்தார்.

அவரைக் கண்டு அத்தனை பேரும் நடுங்கினர். ஆனால் அவரோ கண்ணீர் மல்க, “நேற்று என்னைப் பிடித்துக் கொடுத்த பட்டரைக் கொஞ்சம் கூப்பிடுங்க...” என்று வேண்டினார்.

அவர் அந்தப் பட்டரைப் பழி வாங்கத்தான் தேடுகிறாரோ என்று தயக்கத்துடன், “அவர் உள்ளே இருக்கிறார். என்ன வேணும்...?” என்று கேட்டார்கள்.

பட்டரைப் பார்த்து “சாமி, குழந்தையா வந்தாளே எங்க அம்மா ஆவுடையாள்...அவ எப்படி இருந்தாள்? அவ சிரிப்பு எப்படி இருந்தது”ன்னு கேட்கணும்...அவ சக்தியை நான் தெரிஞ்சுக்கத்தானே நான் அவ காதிலே கையை வைத்தேன். எல்லாரும், “இவ மகா சக்தி வாய்ந்த அம்மன்”னு சொல்வாங்க. உண்மையிலேயே இவளுக்கு சக்தி இருக்கான்னு சோதிச்சுப் பார்க்கணும்னு நினைச்சுத் தான் அவ தோட்டை எடுத்தேன்...அந்த மகா சக்தி என் கண் ணெதுரே அவ சக்தியைக் காட்டிட்டா...அவ முகத்தைச் சரியாகப் பார்க்க முடியாமல் போயிட்டேனே...!” என்று விம்மி விம்மி அழுதார்!

இந்த நிகழ்ச்சியை சம்பந்தப்பட்ட குப்புசாமி பட்டரே கூறினார். கூறும் போது அவர் குரலும் நெகிழ்ந்திருந்தது.

2

வேதகாலம் முதல் இன்று நேற்று ஆகிய இந்தக் கலிகாலம் வரை கோமதி அம்மன் வாழும் சங்கரன் கோயில் திருத்தலத்தில், என் அம்மா ஜீவத் துடிப்புடன் நின்று பேசி நேர்ப்படுத்திய துன்பங்கள். நியமப்படுத்திய தத்துவங்கள்: நிகைநாட்டிய நீதிகள்... எத்தனை எத்தனையோ!

அனேத்துக்கும் அந்தத் தலத்திலுள்ள கல்லும் மண்ணும் சாட்சியாக இருக்கின்றன. கண்ணீர் உள்ளங்கள் சாட்சி சொல்கின்றன.

அதோ... வேதகாலத்தில்...

ஸௌந்தர்ய லஹரியில் ஆதிசங்கர பகவத் பாதாள் குறிப்பிட்டருளுவதைப் போல எந்த ஜகத் ஜன்னியின் திருப் பாதங்களிலிருந்து உண்டாகிற சிறு தூசியிலிருந்து மும்மூர்த்திகளின் கிரியைகள் நடைபெறுகின்றனவோ, எந்த லோக மாதாவின் உத்வேக உயிர்ப்பில் இருந்து இந்த உலகமே சர்வ சக்தி கோளமாக இயங்குகிறதோ,

அந்த மகாதேவி பூவுலகம் ஞானம் பெறுவதற்காக ஓர் உண்மையை சாட்சி பூர்வமாக நிலைநாட்டத் திருவுளம் கொள்கிறாள்.

மும்மூர்த்திகளுள் பிரதான இருமூர்த்தி சக்திகளான சிவபெருமானையும் நாராயணரையும் பேதமில்லா இரு இயக்க சக்திகள் என நிரூபிக்க மனம் கொண்டாள் மாதேவி.

சிவனை நோக்கி “சங்கரரும்—நாராயணரும் பிரிவின்றி பேதமின்றிப் பொருந்தியிருக்கும் திருக்காட்சி காட்டுக,” எனக் கோருகிறாள் அன்னை.

அன்னையின் கோரிக்கை கேட்டு அதிசயிக்கிறார் தேவதேவன்.

“இதென்ன கோரிக்கை! சிவவிஷ்ணு சம்பந்தமும் சம்பந்தமும் அன்னை அறியாதவளா...? அவள் உள்ளத்துள் நிலைபெற்ற காட்சியன்றோ அது! பின் ஏன் அன்னை அக்காட்சியைக் காட்டுமாறு கோருகிறாள்?”

—சிந்தித்த ஈசனுக்கு இறைவியின் திருவுளம் புலனாகிறது.

“அன்னை அக் காட்சி கோருவது தமக்காக அல்ல; தம் பிள்ளையராம் பேதைமை மாந்தர் கண்டு களிப்பதற்காகவே! எனத் தேர்ந்து புரிந்து, அன்னையிடம் கூறுகிறார்: “தேவ தேவி... நின் திருவுளம் உட்கொண்டது போல், நாம் சங்கர நாராயணர்களாக, ஹரியும் சிவனும், பேதமற்ற ஒரு சக்தியே என உலகுக்கு உணர்த்துவதற்காக எப்புகி மாந்தர்

இதை உணர்தல் வேண்டுமோ அவர்களுக்காக—அவர்கள் வசிக்கும் பூலோகத்தில், அகத்தியன் வாழ் பொதிகைமலை அருகே ஒரு புண்ணைவன வேடித்திரத்தில் காட்சி அருளுவோம். அத் தலத்தில் மகா சக்தியான உன் திருக் காட்சியும் இடம் பெறுதல் வேண்டும்.”

—ஈசன் மொழி கேட்டு எம் அம்மை முகில் வானில் கீற்றொளிபோல் புன்னகை மின்ன,

“மகாதேவா, ஒப்பிலாதோர் புனிதத் திருக்காட்சி சம்பவிக்கும் சந்தர்ப்பத்தை உயர்வு பெறச் செய்ய யாம் அத் தலத்தில் ஒரு தெய்வீக திருத்தவத்தையே மேற்கொள்ளுகிறோம். அத் தலத்தின் தெய்வீகச் சிறப்புக்கு ஒரு முதிர்ந்த கனிப் பயனாக “சங்கர நாராயணத்” திருக் காட்சியை காணச் செய்வீர்!” என்றான்.

தேவ தேவனும் திருவுளம் இசைந்தார்.

அன்னை புறப்பட்டாள்.

தேவன் சந்திதியிலுள்ள ஞானசீலர்கள் தேவமாதர்கள் அனைவரும் அன்னையின் பின்னர் புறப்பட்டனர்.

“லோகமாதா, நீயில்லா தலம் நிமலனின் திருக்கேந்திர மாயினும் எமக்கு அந்நியமானதே... அன்னையைப் பிரிந்து பிள்ளைகள் உய்வதெங்ஙனம்? நாங்களும் நினைத் தொடருவோம்,” என்றனர்.

லோகமாதா கனிவுற்று கருணையால் அருள் புரிந்தார்.

“அங்ஙனமே ஆகுக! சங்கரநாராயண காட்சி நல்க தேவதேவன் பூதலத்தில் பொதிகை யருகே ஒரு புண்ணைவனத்தை நிச்சயித்துள்ளார்... அந்தப் புண்ணை வனம் புனிதமாய் பெருமை பெற ஞானமுனி புங்கவர்கள் அனைவருமே அவ்வனத்துள் புண்ணை மரங்களாகத் தோன்றுவீர். ஞான முனிவர்களின் நிழலில், தேவ மாதர் பணிவிடையில் யாம் தெய்வீகத் திருத்தவம் மேற்கொள்வோம்...” என்று பணித்தாள்.

அக்கணமே பூதலத்தில் அந்தப் புண்ணியத் திருத்தவம் பெற்ற புனிதத் திருக்கோலம் என்னே...! பூரித்தணிந்த மொலிவு என்னே! சீர்பெற்றுச் செழித்த செம்மைஎன்னே...!

தென் பொதிகை தீரம் மணக்க எம் தேவி தவச்
செல்லியாய் அவதரித்து அமர்ந்த வேளையில்...

அங்கு புன்னை வன மெங்கும் ஞானம் மணக்கின்றது.
புவிமெங்கும் கருணை மணக்கின்றது. ஆவினமெலாம்
அருள் சுரக்கின்றன.

ஆம்; ரிஷிகள் மரங்களாகி, அம் மரங்கள் வேத நிழல்
களாகி எம்வேதவல்லியின் மேனியைக்கவிந்து நிற்கின்றனர்!

தேவமாதர் ஆவினமாகி (பசுக் கூட்டங்களாகிய)
அன்னை யின் தவத்துக்குரிய ஐந்து உறுபொருட்களாக பஞ்ச
கவ்வியத்தை வழங்குகின்றன. அதாவது—பால், தயிர்,
கோமயம், கோஜலம், நெய்—இவை தவத்துக்குரிய புனிதப்
பொருட்கள் என ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டவையாகும்.
அவற்றை தேவ மாதர்களாகிய பசுக் கூட்டம் அளித்து
அன்னை யின் தவப் பெருமையில் பங்கு பெற்று உயர்ந்தன.

அவற்றின் பணியை என் றென்றும் நிலைபெறும்
பெருமையாக்க, எம் அம்மை அந்த ஆவினங்களை உடை
யவள் என்ற உண்மையை நிலைப்படுத்தி—நித்தியப்படுத்தி
ஆவுடையாள்—என்று திருநாமம் ஏற்றாள். பசுக்களின்
இன்னொரு நாமமான 'கோ'வையும் தன் நாமத்தில் பந்தப்
படுத்தி அவள் 'கோமதி' எனவும் திருநாமம் துலங்கச்
செய்தாள்.

அத் தலத்தில் அன்னை யின் அருளால் ஆவினங்கள்
மட்டிலுமா அருள் பெற்றன? அன்று... இரு அரவங்களும்
(பாம்புகளும்) அரும் பெரும் அருட்பேறு பெற்றன.

தேவி எந்தத் திருக் காட்சிக்காக அங்கு தவக் கோலம்
செய்தாளோ, அந்தத் திருக்காட்சியை சங்கன்—பத்மன்
என்ற இரு பாம்புகளும் பெறுவதற்கு அத் தலத்தில் அற்புத
மாய் அருள் புரிந்தாள். எவ்வுயிர்க்கும் நாயகியாம் எம்
கருணநாயகி... அந்தப் பெருமை சொல்லவே இன்றும்
அந்தத் தலத்திலுள்ள நாகசுனை விஷங் கொல்லியாக
விளங்குகிறது...

அந்தத் திருவரலாறு...

சங்க—பத்மர்கள் என்று இரு சர்ப்பங்கள். அவர்களுக்குள் ஒரு போட்டி—

(சர்ப்பங்களுக்கு மனித இயல்பு உண்டோ என்று ஐயம் ஏற்படலாம். பாம்பு எனக் குறிப்பிட்டிருப்பது குணம் பற்றி தத்துவமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கவும் கூடும். பாம்புக்கு குணமுள்ள மாந்தரையே 'அவன் ஒரு பாம்பு' என்று வர்ணிக்கிறோம். அத்துடன் இன்னொரு ஆத்மிக விளக்கமும் உண்டு. அதாவது, நம் உடம்பிலுள்ள 'குண்டலினி சக்தி' யாக ஈஸ்வரியே அமர்ந்துள்ளாள். அந்த சக்தி நம் உடம்பில் நாக சக்தியாக அமைந்திருக்கிறது, என்கிறது ஒரு விளக்கம். நிற்க...)

இச் சங்க—பத்மர்களிடையே பெரும் போட்டி—விவாதம், 'சிவன்—விஷ்ணு இரு சக்திகளில் எது பெரியது' என்று!

சங்கன்—சிவபெருமானின் பக்தன். பத்மன்—விஷ்ணு பக்தன்.

இவர்களுடைய விவாதம் பெரும் பூசலாகி, ஒருவரையொருவர் பகைத்து தம் தம் கட்சிக்கு நியாயம் தேடினர். அதற்காக பல முனிவர்களையும் தவத்தோரையும் நாடினர்... பலர் தெளிவு கூற முடியாது போயினர். முடிவில் குறுபகவான் அவர்களிடம்,

“சங்க—பத்மர்களே, உம்மைப் போன்று அஞ்ஞானப் போரில் ஈடுபடுவோருக்கு ஞானவிளக்கம் தரவே எம் அன்னை கோமதி ஈஸ்வரி அருளால் சங்கரனும் நாராயணரும் தம் சக்தி சமத்துவத்தை ஒரு காட்சி மூலம் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். நீவரும் அன்னை காட்சி பெற்ற அத் தலத்திற்கு சென்று தவம் செய்து உண்மை அறிவீர்,” என்று கூறி வழிகாட்டினார்.

அதன்படி அவர்கள் இருவரும் தென்பொதிகை தீர்வந்து, அன்னை பராசக்தி—கோமதி ஈஸ்வரியாகத் தவம்

வியற்றி அருட் பெருமை செழிக்க வைத்த சங்கரன் கோவில் தலத்து புன்னை வனத்துள் அமர்ந்து அருந்தவமியற்றினர்.

இந்த நாகர்கள் இயற்றிய அருந்தவம் நாராயணரையும் சிவபெருமானையும் நெகிழ்ச் செய்தது.

மறுகணம் அப்புனித பூமி சங்கர நாராயண திருக் கோலம் கண்டு உய்வுற்றது.

அண்டாதி கோளங்களும் அருள் மயக்கத்தில் அயர்வுற்றுக் கிறங்கிக் கிடக்க தேவதேவர்களின் சங்கமத் திருக்காட்சி பிரசன்னமானது.

ஒரு பக்கம்—கங்கையைத் தரிசித்த சடாமகுடமும் நாக குண்டலமும் சந்திரகிரணம் போன்ற விபூதிப் பூச்சம் மழுவாயுதமும் சர்ப்பாபரணமும், கொன்றை மாலையும் புலித்தோலுடையும், சர்ப்பமாகிய வீரக் கழலும் பூண்ட சிவபெருமானின் திருவுருவமும்—மறுபக்கம் இரத்னக் கிரீடமும் மகர குண்டலமும் இரத்னக் கிரீடத்தின் நீல மணியி னொளி போன்ற கஸ்தூரி பொட்டும் சக்ராயுதமும் பொற் பூனூலும் துளசிமாலையும், பீதாம்பரமும், லட்சுமிகரமான பொன்னுலான வீரக்கழலும் பிரகாசிக்க திருமானின் திருவுருவம் பொருந்தி நிற்க—இவ்விருத் திருக்கோலமும் ஒருரு பெற்ற சங்கரநாராயணராக தேவதேவர்கள் காட்சி அளித்து “சங்க—பத்மர்களே, நீவரும் நும்மைப் போன்ற மெய்யறியா எம் மெய்யன்பர்களும் எம் காட்சி கண்டு உண்மை தெளிவீர்... அரியாகிய நாராயணரும் அரனாகிய சிவனும் ஒருவரல் வால் இருவரில்லை. நாம் ஒருவருள் ஒருவராய் இணைந்து உலகத்தார் ஒவ்வொருவருள்ளும் பரமாத்மாவாக பேத மின்றி நிறைந்து அருளாட்சி புரிகிறோம். அதனால் பேதம் பாராட்டாது எம் சக்திக்குப் பணிந்து பயன் பெறுவீர்!” என்று அருளினர்.

தேவதேவர்களின் திருக்காட்சி கண்டு மெய்சிலிர்த்து ஆனந்தப் பரவசமுற்ற சங்க பத்மர்கள், “தேவரீர், எமக்கு நேரிடையாக காட்சி தந்ததை இந்த நீடு புகழ் நானிலம் என்றென்றும் நினைத்துப் பயன் பெறுமாறு எம் நாமத்தால்

ஓர் அடையாளம் செய்து உலகை ரட்சிக்க வேண்டும்” என்று துதித்தனர்.

சங்கர நாராயணர்கள் அவ்விதமே அருள் புரிந்தனர்.

அவர்தம் அருளால் அத்தலத்தில் உருவானதே “நாக கிளை.”

இன்றும் அத்தலத்தில் கொடிய விஷ மாற்றுதற்குரியதாக அமைந்திருக்கிறது, அத்திருக்குளம். இன்றும் இத்தலத்திலுள்ள நாககிளை மருந்து விசேடம் பொருந்தியதாக இருக்கிறது. தவளை, மீன்கள் அதில் உயிர் வாழாது! அரசாங்கத் துறையினரே இதைச் சோதித்துப் பார்த்திருக்கின்றனர்!

•

•

•

சங்க பத்மர்களுக்கு உண்மை புலனாக சங்கரநாராயணர் திருக்கோலம் கொள்ள தாமே முன்னோடியாக தவமிருந்த அன்னை கோமதி ஈஸ்வரி, இன்னும் பல கலியுகச் சிந்தனைப் பிறட்சிகளை நீக்கி—நியாயம் நிலைபெற அருள்சிந்த அற்புதச் செய்திகளை எத்தனை எத்தனையோ நித்தம்...நித்தம் நிகழ்கின்றன இத்தலத்தில்...

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்...

இத்தலத்தில் பணியாற்றிய ஓர் ஊழியர்—வேலியே பயிரை மேய்ந்ததைப் போல் அம்மன் கோயில் உண்டியலில் சில தவறுகள் புரிந்து தினம் தினம் பணம் திருடிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். ஒரு நாள் இன்னொரு ஊழியர் அத்திருட்டைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்.

உடனடியாக திருடிய ஊழியர் போலீஸில் ஒப்படைக்கப் பட்டார்.

வழக்கு தொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் கையோடு பிடிப் படும், திருடியவர் தம்மீது சாட்டப்பட்ட குற்றத்தை மறுத்து, “இது பகைமை காரணமாக என்மீது ஜோடிக்கப் பட்ட வழக்கு. நான் உண்மையில் குற்றமற்றவன். திருட வில்லை” என்று மறுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

நீதிபதி முன் அவர் சாட்சி சொல்ல வேண்டிய நான் வந்தது.

அதன்படி கூண்டில் ஏறி நின்றதும், தான் அது வரை கூறிக்கொண்டிருந்ததைப் போல் அப்போதும் குற்றத்தை மறுத்தே கூறத் தொடங்கினார். ஆனால் திடீரென்று அவர் கண்கள் மருட்சியடைந்தன. உடல் பதறியது. நா குழறியது. முகமெல்லாம் வியர்த்தது...

பதறும் குரலில், “நான் உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறேன். நான்தான் குற்றவாளி. கோமதி அம்மா, நீயே எதிரே தோன்றிவிட்டபின், நான் பொய் பேசமாட்டேன். குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு விடுகிறேன். என்னை மன்னித்துவிடு தாயே.....” என்று கைகூப்பித் தொழுதார்.

நீதிபதி உட்பட கோர்ட்டிலுள்ள அனைவரும் வியப்புடன் உற்று நோக்கினர். அப்போது அந்த சாட்சிக் கூண்டில் ஒரு தேள் அதிசயமாக அங்கு தோன்றி தன் கொடுக்கை உயர்த்திக் கொண்டிருந்தது.

குற்றவாளியோ தம் குற்றத்தை ஒப்புக் கெயண்டதோடு கண்ணீர் சொரிய அதை நோக்கி, “கோமதி அம்மா... கோமதி அம்மா...” என்று நுதித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு வாக்குமூலம் அளித்தபின்—அந்தத் தேளை அங்கு காணோம்”...!

“கோமதி அம்மா சிறு குழந்தை போலவும், தேள் உருவிலும்—பாம்பு உருவிலும் தோன்றுவதை பல அன்பர்கள் நேரில் பார்த்திருக்கிறார்கள். வீடுகளில் ஏதாவது பிரார்த்தனை செய்வதாக வேண்டிக் கொண்டு நாம் மறந்திருந்தாலும், அம்மா தத்ருபமாகக் காட்சி தருவாள். அதனால் யாருக்கும் ஒரு துன்பமும் இருக்காது. நாம் நம் பிரார்த்தனையையும் அவளுடைய நாமத்தையும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டு விட்டால் உடனே அந்த உருவம் மறைந்து விடும்...” என்கிறார் கோவினில் வழிபாட்டுக்கு வந்திருந்த ஒரு மூதாட்டி.

ஞான முதிர்ச்சிடால்தான் தெய்வத்தைக் கண்டுணர் முடியும் என்பர்.

அது அவ்வளவு பொருத்தமானதாகத் தோன்றவில்லை. தெய்வத்தின் பிரசன்னம் ஞானிகளுக்கு மட்டுமே உரியது அல்ல.

அஞ்ஞானிகளின் அறிவு எல்லைக்குள்ளும் ஒளி கூட்டி நிற்பதுதான் இறைவனின் பெருமை. மாயையால் இருண்டு கிடப்பவருக்கும் பார்வையருள—நம் பக்கத்திலேயே நம் மால் உணரத்தக்க நிலையில் நின்று ஒளிரும் தெய்வ சக்தியால் தான் மனித குலம் நம்பிக்கை பலம் பெற்று இயங்குகின்றது.

அவ்வாறு—பாமரருக்கும் எளியாருக்கும் எளிமையாய், அவர்களால் புரிந்து உணரும் வண்ணம் தம் அற்புதங்களால் காட்சியருளி தம் பொற்பதங் கொண்டு உய்விக்கும் அம்பிகை கோமதி ஈஸ்வரி... அவள் தலத்தில் இன்றும் நிகழும் அதிசயங்கள்—துஷ்ட நிர்ரஹ செயல்முறைகள் அனந்தம்... அனந்தம்...

“எத்தனையோ ஆலயத்தில் எத்தனையோ திருட்டுக்கள் போன்ற பாதகச் செயல்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன... பாவிய ராம் மக்கள் மலிந்திருக்கும் உலகில் இவை இயல்பானதே. அப்படிப்பட்ட திருட்டு, கொள்ளை போன்ற செயல்களைச் செய்யும் குற்றவாளிகளில் சிலர் கண்டுபிடிக்கப்படுவர். சில குற்றங்கள் கண்டுபிடிக்கப்படாமலேயே மறைந்து போவதும் உண்டு. ஆனால், இந்த சங்கரன் கோவில் கோமதி தாய் ஆலயத்தில் இதுவரை எந்தத் திருட்டும் கண்டுபிடிக்கப் படாமல் போனதே இல்லை. திருட்டுகள் கூட வெகு அபூர்வ மாகவே நிகழ்ந்திருக்கின்றன. அப்படி நடந்த திருட்டுக் களையும் அம்மனே காட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார். அல்லது அம்மனின் உந்துதலால் குற்றவாளியே வலிய வந்து ஒப்புக் கொண்டு பொருளைத் திருப்பிக் கொடுத்திருக்கின்றான். அப்படி ஜீவத் துடிப்புடன் அஞ்ஞானிகளுக்கும் தம் ஜீவத்

துடிப்பான அற்புதங்களால் பிரகாசமான பிரசன்னத்தை உணரவைத்து ஆட்கொள்ளும் தயாபரி அவள்!” என்று அந்தத் தலத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு மாங்கல்யத் திருட்டு நிகழ்ச்சியை விவரித்தார்கள் அத்யாயன பட்டரான எஸ். சுப்ரமணிய வாத்தியாரும்—பூஜை ஸ்தானிகரான சுப்ரமண்யபட்டரும்...

அன்னை கோமதி ஈஸ்வரிக்கு எப்போதும் மூன்று திரு மாங்கல்யங்கள் சாத்தப்பட்டிருக்கும். ஒவ்வொன்றும் விஷயுயர்ந்த திருமாங்கல்யம்.

பன்னிரெண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு (1969-ம் வருடம்) ஒருவன் இரவு வேளையில் அந்த மாங்கல்யங்களில் இரண்டை திருடி எடுத்துக் கொண்டு சென்று விட்டான்.

காலை ஆறு மணிக்கு மாங்கல்யம் திருடப்பட்டிருக்கும் நிலை கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அனைவரும் குற்றவாளியைத் தேடிக்கொண்டிருந்தனர். அவனைப் பற்றி எந்தத் துப்பும் கிடைக்கவில்லை.

அதே சமயம் “மூன்று திருமாங்கல்யங்களுடன் இருந்த அம்மனுக்கு ஒற்றை திருமாங்கல்யத்துடன் எவ்வாறு பூஜை செய்வது?” என்று பூஜை ஸ்தானிகர்கள் மனம் கலங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

கால சந்தி வேளையாயிற்று. அச்சமயம் அவசர அவசரமாக மதுரையைச் சார்ந்த திரு ஹரிஹர ஐயர் என்ற பக்தர் ஒருவர் புத்தம் புதிதாகத் தாலி செய்து அம்மனுக்கு சாத்து வதற்காக வந்து நின்றார். அவர் அங்கு வந்தபோது தான் காலையில் நிகழ்ந்த திருட்டைப் பற்றி அறிந்து வியந்து, தான் புதுத் தாலியுடன் வரவேண்டிய அவசியத்தை விளக்கினார்.

“ஒரு வாரத்துக்கு முன் கோமதி அம்மாள் சின்னஞ் சிறுமியாய் என் கனவில் வந்து, ‘எனக்கு தாலி செய்து சாத்து. அவசரமாகத் தேவைப்படுகிறது’ என்று அருள் வாக்காய் கூறிவிட்டுப் போனாள். அதனால்தான் அவசர அவசரமாக அம்மனுக்கு தாலிசெய்ய ஆர்டர் கொடுத்தேன்; நேற்றுத்தான் வேலை முடிந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு ஓடோடி வந்தேன். இங்கேயோ ஏதோ ஓர் அற்புதமாய்

நான் செய்து கொண்டு வரும் தாலிக்காக காத்திருக்கிறாள் கோமதி ஈஸ்வரி. இப்படி ஒரு சம்பவம் நிகழப்போகிறது என்பதற்காகத்தான் அந்த தயாபரி என் கனவில் வந்து தாலி செய்யச் சொல்லி கட்டளை இட்டாளா?" என்று கூறி மெய்யுருகி நின்றார், திரு ஹரிஹர ஐயர்.

"தாலி இன்றி அம்மனுக்கு எப்படி பூஜை செய்வது?" என்று கலங்கி நின்ற பூஜை ஸ்தானிகர்களும் ஆலய அதிகாரிகளும் மெய்சிலிர்த்து பூரிப்புடன் கால சந்தி பூஜையைத் தொடங்கினர்.

காணாமல் போன தாலிகள் என்னவாயிற்று...?

இரண்டே நாளில் நாகப்பட்டினத்திலிருந்து செய்தி வந்தது. அம்மனின் தாலியைத் திருடியவன் வேறு ஏதோ குற்றத்துக்காகப் பிடிப்பட்டானாம். அப்போது அவன் தானாகவே "சங்கரன் கோவில் கோமதி அம்மன் தாலியையும் நான்தான் எடுத்தேன்" என்று வாக்குமூலம் கொடுத்து தாலிகளையும் திரும்ப ஒப்படைத்து விட்டானாம்...

அவ்வாறு வாக்கு மூலம் கூறியதோடு திருட்டு நிகழ்ந்த போது நடந்த சில அரிய அனுபவங்களையும் விவரித்தானாம்...

"நான் அம்மன் நகையைத் திருடி விட்டு வரும்போது படுத்திருந்த கோவில் யாளை எழுந்து சங்கிலியை இழுத்துக் கொண்டு சத்தம் இட்டது. என் மீது பாய்வது போல் அங்குமிங்கும் சங்கிலியை இழுத்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்தது. இப்படி ஓர் அற்புதத்தை நான் பார்த்ததே இல்லை. சாதாரணமாக நாய்தான் இப்படிச் சத்தம். ஆனால் தூங்கிக் கொண்டிருந்த கோவில் யாளை பதுங்கி பதுங்கிச் சென்ற என்னைப் பார்த்து இருட்டில் எழுந்து கொண்டு அப்படிச் சத்தியதை நினைத்தாலே எனக்கு புல்லரிக்கிறது" என்றானாம்....

அறியாமையால்—வறுமையால் நடந்த திருட்டு போன்ற குற்றங்களை மட்டுமல்லாது அறிவின் அகந்தை யால் நிகழ்ந்த ஆணவத்தையும் அடக்கி எம் அன்னை கோமதி ஈஸ்வரி அற்புதம் நிகழ்த்தியதாக ஒரு செவி வழிச் செய்தியை விவரித்தார் ஆலயநிர்வாகி திரு. பரமசிவ முதலியார்.

திருவாரணங்கா திருத்தலத்தில் அன்னை அகிலாண்டேஸ்வரி அருளமுதமான தன் தாம்பூல எச்சிலால் அறிவற்ற பேதையை கவி பொழியும் காளமேக மாக்கியதைப்போல்—

தன் ஆலயத்தில் இருந்த பன்னிரண்டு வயது இனம் பாலகனான பொன்னம்பலத்தை அருள்மாரியென கவிமாரி பொழியும் அருள் ஞானக் கவிஞனாகிய அரும் செய்தி அது....

அது சரபோஜி மன்னர் காலம். அப்போது, பால சரஸ்வதி சுவாமி என்ற பெயர் கொண்டு ஒரு புலவருக்கு “தமிழக வித்யா குரு” என்ற அந்தஸ்தை அளித்து, எழுதி தாணி பிடித்து எழுதுவோர் ஒவ்வொருவருக்கும் அவருக்கு ஒரு பணம் காணிக்கையாக செலுத்த வேண்டும் என்று நியமம் செய்தாராம் மன்னர். அதன்படி பால சரஸ்வதி சுவாமி தம் வித்யா பரிவாரங்களுடன் திக்விஜயம் வரும் போது அந்தந்தப் பகுதியிலுள்ள எழுத்தாணி பிடித்தோர் எல்லாரும் தம் தம் பங்குக்குரிய காணிக்கையான ஒரு பணத்தை தயாராக வைத்திருப்பார்களாம். சுவாமி வந்த தும் காணிக்கையைச் செலுத்துவார்களாம்.

“எழுத்தாணி பிடித்தோர்” என்ற இந்த இனத்தில் புலவர்கள் மட்டுமல்லாது எழுத்தாணி பிடித்து கணக்கு எழுதுவோரும் அடங்குவராம்.

ஒருமுறை பால சரஸ்வதி சுவாமி சங்கரன் கோவிலுக்கு விஜயம் செய்யவிரும்பினார். அப்போது கோவிலில் கணக்கு எழுதி வந்தவரும்—அவருக்கு உதவியாளராக இருந்த பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவனான பொன்னம்பலமும் கையைப் பிசைந்து கொண்டு தவித்தனர். பெரிய கணக்கரும் உதவியாளரான சிறுவன் பொன்னம்பலமும் காணிக்கை செலுத்த வேண்டியவர்கள். ஆனால் காணிக்கை பணத்தை செலுத்த முடியவில்லை. கடைசியில் அரும்பாடு பட்டு பெரிய கணக்கர் தன் பங்குக்குரிய ஒரு பணத்தை திரட்டி விட்டார். உதவியாளனான சிறுவன் பொன்னம்பலத்துக்கு பணம் கிடைக்கவில்லை.

சிறுவன் முடிவில் “அம்பிகையே எல்லாம் உன் பாரம்” என்று விட்டு விட்டான்.

பாலசரஸ்வதி சுவாமி ஆர்ப்பாட்டத்துடன் தன் பரிவாரங்களுடன் ஆலயத்துக்குள் சிவிகையில் ஏறி வந்தார். பெரிய கணக்கர் தன் பங்குக்குரிய ஒரு பணத்தை கொடுத்து விட்டார்.

சிறுவனான கணக்கன் (பொன்னம்பலம்) பணம் கொடுக்க வழியில்லாவிட்டாலும் அம்மன் மீது பக்தி நிதி கொண்டு, செருக்குடன் வரும் வித்யா குருவை பொருட்படுத்தாமல் நின்றான்.

அதைக் கண்ட வித்யா குருவின் பரிவாரங்கள் அவன் மீது சினந்து, “யார் இவன்?” என்று கேட்டார்கள்.

ஆனால் அவனோ அதற்கு உடனடியாக பதிலளிக்க வில்லை. ஆனால் ஆலயத்தின் வாயிலுக்கே சிவிகை யேறி வித்யா குரு வந்திருந்த மமதையான தோற்றத்தைக் கண்டு மனம் குமுற வித்யா குருவைப் பார்த்தே அன்னையின் அருளாவேசம் பெற்றவனைப் போல் சிற்றத்துடன், “அச்சமின்றி ஐயன் சந்நிதியில் சிவிகையூர்ந்து வந்தவன் யாரோ?” என்று திருப்பிக் கேட்டான்.

சிறுவனின் சினந்த மொழி கேட்டு வித்யா குரு சிவிகையில் இருந்து குதித்து, “யார் இந்தச் சிறுவன்? எமக்கு எதிராகப் பேசும் அவனுக்கு கவி பாட வருமா?” என்று ஆவேசமாய்க் கேட்டார்.

மறுகணம் மணிகள் புரண்டு உருண்டு ஓடிவருவது போல் சிறுவனின் செந்நாவிலிருந்து கவிச் சொல்மணிகள் இனிய சுவையுடன் பொங்கின.

மிடுக்கும் கம்பீரமுமாய், பாலசரஸ்வதி என்ற அந்த வித்யா குருவை நோக்கி,

“பால சரசோதி நெடு மார்பில் இடியேறு
கால மழை போல பொழி கவிக் கவிதை மேகம்
ஞால முணர் செண்பக நராதியர் செங்கண்
போலவரு பொன்னம்பலப் புலவரேறே!”
கவிதையிலேயே பதில் சொன்னான் சிறுவன்.

“பால சரஸ்வதியே உன் மார்பில் இடி பாய்வது ‘போல்’ கவி மறை பொழி வல்லமையுள்ள பொன்னம்பலப் புலவன் நான்” என்று பொருள்.

இது கேட்டு அனைவரும் திடுக்கிட்டு வியந்தனர். இச் சிறுவனுக்கு இவ்வாறு கவிதை பாடவும் திறமை உண்டோ என்று அவனை அறிந்தவர்களே வியந்தனர்.

வித்யா குருவோ ஆத்திரம் கொண்டு ஒரு கடுமையான போட்டிக்கு அச்சிறுவனை அழைத்தார்...

“சிறுவனே, இது காறும் என்னை எதிர்த்து நின்றவர் யாருமில்லை. நீ எதிர்க்கத் துணிந்துவிட்டாய்... இதற்கு தண்டனை அனுபவித்துதான் ஆகவேண்டும்” என்று சிறினர் அவர்.

“என் அன்னையின் சந்நிதியில் எனக்கு தண்டனை வழங்க உமக்கு என்ன தகுதி?” என்று நெஞ்சை உயர்த்தி நேர் நின்று கேட்டான் பாலகன்.

“எம் புலமையே அத்தகுதி!”—மறுமொழி ஆக்ரோஷமாக வந்தது வித்யா குருவிடமிருந்து.

“அந்தப் புலமை உம்மிடம் இருப்பதற்கு அத்தாட்சி...?” திருப்பிக் கேட்டான் சிறுவன்.

“சரபோஜி மன்னனே அங்கேகரித்திருக்கிறானே!—” மமதை மிஞ்ச பதிலளித்தார் வித்யா குரு.

“மன்னனினும் உயர்ந்தவள் எம் மகாசக்தி. அவள் அண்ட கோடிகளுக்கெல்லாம் அரசி. அவள் முன் உம் புலமையை நிலைநாட்டிக் காட்டுவீர்”

“வாது பேசிய வாய்ச் சொற் சிறுவனே, எம் புலமையை நிலைநாட்டி விட்டால் நான் அளிக்கும் தண்டனையை ஏற்பாயா?”

“அதுவே தர்மம்” என்றான் சிறுவன்.

“மிகக் கடுமையாக இருக்கும்... உன் காதுகளை அரிவேன்” என்றார் வித்யா குரு.

“நீவிரும் அறி! நீர் புலமையில் என்னிடம் போட்டி யீட்டுத் தோற்றால், இதுகாறும் பெற்ற விருதுகளை என்

அவனை உறையும் இந்த ஆலயத்திற்குக் கொடுத்துவிட்டு, உம் காதுகளையும் அறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சம்மதமா?" என்று கேட்டான் சிறுவன்.

சம்மதித்தார் வித்யா குரு. கோவிலார், குடிமக்கள் முன் ஒப்பந்தம் ஊர்ஜிதப்படுத்தப்பட்டது.

மறுநாள் போட்டி தொடங்கியது.

போட்டியின் பொருள்: அம்பிகை கோமதி ஈஸ்வரியின் சந்நிதியை வித்யா குருவும், சிறுவன் பொன்னம்பலமும் மூன்று முறை வலம் வரவேண்டும். அப்படி வலம் வரும் போது இருவரும் அம்பிகை பேரில் துதிப் பாடல்கள் பாடி வரவேண்டும். அந்தப் பாடற் சொற்கள் "கொம்பிலா வண்ணம் இருக்க வேண்டும். அதாவது தெய்வநாயகி என்பதில் 'தெ' என்ற எழுத்தில் 'டெ' என்ற கொம்பு இருக்கிறதே அந்தக் கொம்பு இருக்கக்கூடாது.

அப்படிக் கொம்பிலா வண்ணம் வித்யா குரு பாடிக்கொண்டே மும்முறை வலம் வந்துவிட்டால், வித்யா குரு வென்றவர் ஆவார். இன்றேல் தோற்றவர் ஆவார்.

இது நிபந்தனை.

அதன்படி வித்யா குரு—சிறுவன் பொன்னம்பலம் இருவரும் பணய உறுப்பான காதுகளுக்கு நூல் கட்டி அம்பிகையின் சந்நிதியை வலம் வரத்தொடங்கினர்.

புலமை வாய்ந்த சான்றோர் நீதிபதிகளாகத் தொடர்ந்து வந்தனர். இருவரும் கொம்பிலா வண்ணம் சொற்களைக் கூட்டிப் பாடிக்கொண்டே வந்தனர்.

ஒரு சுற்று ஆயிற்று. புலவர் வித்யா குருவும்--சிறுவன் பொன்னம்பலமும் புலமையில் சரி நின்றனர்.

இரண்டாவது சுற்று தொடங்கியது. அம்பிகையை துதிக்கும் பாடல்கள் என்றாலும்—அம்பிகையே தம் புலமைக்கு ஆதாரம் என்பதை உணராத தம் புலமைத் திறனாலேயே ஈஸ்வரியின் நாமம் துதிக்கப்படுகிறது என்ற உணர்வோடு வலம் வந்தார் புலவர்.

சிறுவனோ, "ஈஸ்வரி, நீ கொம்பிலும் அடங்குவாய்—கொம்பற்ற போதும் துணை நிற்பாய். பற்றிக் கொன்னக்

கொழுகொம்பற்ற பேதையரைக் காக்கும் பெருமாட்டியன்றோ, நீ என் சொல்லில் குடியிருந்து காத்திருவாய் என் அம்மே, கோமதித்தாய் ஈஸ்வரியே” என்று மனதுள் துதித்தவாறே புலமைப் போட்டியைத் தொடர்ந்தான்.

புலமை செருக்குற்ற வித்யா குருவுக்கு சொற்கள் தீர்ந்துவிட்டன. அவர் புலமையால் சட்டிய அறிவுச் செல்வம் ஓர் எல்லையைக் கண்டு முற்றும் பெற்றுவிட்டது.

இரண்டாவது சுற்று சுற்றி முடிவதற்குள்ளேயே தொடர்ந்து பாட வழியின்றி வாயடைத்துப் போனார் வித்யா குரு.

ஆனால் சிறுவன் பொன்னம்பலமோ பாடிக் கொண்டே யிருந்தான். பாடுவது அவனாக இருந்தால் அவன் சொற்களும் தீர்ந்திருக்கும்...ஆனால் அவனுக்கு அருள் சுரந்து அவனைப் பாடுமாறு இயக்குவது அன்னைல்லவா?

முன்று முறை வலம் வரும் வரையும் பாடி அன்னை சந்நிதியிலும் நின்று தொடர்ந்து பாடிக் கொண்டிருந்தான் சிறுவன் பொன்னம்பலம்.

போட்டியில் தோற்று மமதை அழிந்து, தன் விருதுகளை அம்பிகைக்கே சமர்ப்பணமாகிவிட்டு தன் காதுகளையும் அறுத்துக் கொள்ள முன் வந்தார் வித்யா குரு.

“வேண்டாம் பால சரஸ்வதியாரே” என்று தடுத்து நிறுத்தினான் சிறுவன்.

விழித்தார் வித்யா குரு.

“உமக்கு நான்முகன் கொடுத்த காது போயிற்று! பொன்னம்பலம் கொடுத்த காது இது! பிழைத்துப் போம்!” என்று சிறுவன்.

அச்சிறுவன் பொன்னம்பலமே, பிற்காலத்தில் தானாபதி பொன்னம்பலம்பிள்ளை’ எனப் பெயர் வழங்கப் பெருமை பெற்றாராம்.

செவிப் போட்டி பற்றிய இச்செவி வழி வந்த வரலாறு கூட என்னவொரு நீதியை அஞ்ஞான மாந்தருக்கு அளிக்கிறது...

இயலாமை உந்தும் போதே மனிதன் தன் உய்வுக்காக தேவியின் திருக்கழல் பற்றி நிற்கிறான். காணிக்கையாக வித்யா குருவுக்கு அளிக்க ஒரு பணம் இருந்திருந்தால் சிறுவன் பொன்னம்பலம் அவரை எதிர்த்திருப்பானா? இந்த அற்புதமும் நிகழ்ந்திருக்குமா...?

செல்வத்துள் எல்லாம் உயர் செல்வம் தன் பொற்கழலே... தன் திருப்பாதம் பற்றியோருக்கு செல்வமே பணிந்து நின்று சேவகம் செய்யும் என்பதை உணர்த்த அந்த அற்புதத்தை இத்தலத்தில் நிகழ்த்திக் காட்டியிருக்கிறானோ தேவதேவி...?

“பொருளில்லை என்று நீ புலம்ப வேண்டாம். என்னை நீ உறுதியாகப் பற்றினால் ஆக வேண்டிய நற்கருமங்களுக்கெல்லாம் நான் துணை நிற்பேன்... என்று வேத காலத்தில் மட்டுமல்லாது இன்றும் தன் தாள் பணிந்த தொண்டருக்கெல்லாம் அன்னை நிரூபித்துக் காட்டிய வியப்பூட்டும் இன்னொரு செய்தியை அத்யாயனப்பட்டர் (ஆலயத்தில் திருமந்திரம் கூறுபவர்) திரு. என். சுப்ரமணியவாத்யார் கூறினார்:

அது அவர் வாழ்விலேயே வெகு சமீபத்தில் நடந்த வரலாறு. இன்று கோவிலில் அத்யாயன பட்டராக இருக்கும் சுப்ரமணியம் ஆட்டோமொபைல் இஞ்சினீயரின்கில் டிப்ளமோ பெற்றவர். கோவிலில் அத்யாயன முறை இருந்தும் ஏழ்மை காரணமாக பிழைப்புக்கு வழி தேடி 1972-ல் சவுதி அரேபியாவுக்கு புறப்பட்டு விட்டார். ஆனால் கடைசி நிமிடத்தில் அவரால் போக முடியவில்லை. கனவில் வந்து அவரைக் கட்டுப்படுத்தி விட்டான் கோமதித்தாய்.

இனி நம் வாழ்க்கை சங்கரன் கோவிலில் அன்னையின் காலடியில்தான் என்று முடிவு செய்துவிட்டார். அந்த அத்யாயன முறை சேவையில் வருவாய் சூழ்நிலை மிகவும் குறைவுதானாம். சம்பளமானியம் என்று எதுவும் கிடையாது. அர்ச்சனை டிக்கெட்டில் 15 பைசா பங்கு வருமாம். இந்த வருவாயை நம்பி ஆறுபேர் கொண்ட குடும்பம் வாழ்ந்தாக வேண்டிய நிலை.

குடும்பச் சமையைவிட அவரை அச்சுறுத்திய பிரச்சினை தங்கை சாரதாவின் திருமணப் பிரச்சினை. வரதட்சினை கொடுக்க வழியில்லை. ஏன், திருமணம் நடத்தி வைக்கும் செலவைக் கூடச் சரிக்கட்டும் சக்தி அவருக்கு இல்லை.

அவரால் முடிந்தது ஒன்றே ஒன்றுதான்—அன்று சிறுவன் பொன்னம்பலம் அம்பிகையைத் தொழுது, 'எல்லாம் நீயே தாயே' என்று தன் பாரத்தை தேவியிடம் ஒப்படைத்தது போல் இன்று சுப்ரமணியமும் தினம் தினம் பூஜையின் போது, தன் தங்கையின் வாழ்வுக்கு வழிகாட்ட அந்த அம்பிகையைத் தொழுதழுதார். அந்தப் பிரச்சினையைத் தனதாக்கி கோமதி அம்மாள் அப்படியொரு அற்புதத்தை நிறைவேற்றி வைப்பாள் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை...

அவர்ஒரு நாள்.....

5

பம்பாயிலிருக்கும் ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பற்றி செய்தி கிடைத்தது சுப்ரமணியத்துக்கு. 'சங்கரன் கோயிலிலிருந்து பம்பாய்க்கு சென்று வரக்கூட அவரிடம் பணம் இல்லை. 61 ரூபாய் 50 பைசா மட்டுமே திரட்ட முடிந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு, கோமதித்தாய் நினைவே துணையாய் பம்பாய்க்கு வண்டியேறிவிட்டார் சிவாசாரியார்.

மாப்பிள்ளை வீட்டைப் பார்த்ததும் அவருக்கு மலைப்பு. அவர்களோ வட்சாதிபதி. பெயன் பெயர் முத்து சுப்ரமணியன். தந்தை பெயர் எம். ஆர். சந்திரன். மாப்பிள்ளை நல்ல வேலையில் இருப்பவர். எல்லாவிதத்திலும் தன்னைவிட பல மடங்கு அந்தஸ்திலிருப்பவர்களிடம் எப்படிச் சம்பந்தம் பேசுவது என்றே புரியாமல் குழம்பிப் போய்விட்டார் இரு சுப்ரமணியம்.

இருந்தாலும் ஏதோ ஒரு தைரியத்தில் ஜாதகத்தை அவர்களிடம் கொடுத்தார். மிகவும் ஆசார சீலராகவும் பெருந்

தன்மை மிக்கவராகவும் இருந்த திரு. சந்திரன் அமைதியாக, பிராப்தம் இருந்தால் நடக்கும், என்றாராம்.

‘எல்லாம் கோமதியின் பிராப்தம்’ என்று கூறி விட்டு பம்பாயிலிருந்த நண்பர்கள் உதவியால் திரும்பி வந்தார் சிவாசாரியார்.

அதன் பின்....?

உணர்ச்சி வசப்பட்டவராக சிவாசாரியார் கூறுகிறார்:

“இப்படி ஓர் அற்புதம் நடக்குமென்று நான் நினைக்க வில்லை. தெய்வம் மனித உருவத்தில் உதவும்னு கேள்விப்பட்டிருக்கேன். என் தாய் கோமதி அம்மானே திரு. சந்திரன் அவர்கள் உருவில் அருள் புரிந்தாள். அந்தப் பெரிய உள்ளம் கொண்ட புண்ணியசீலர் ஜாதகப் பொருத்தம் ஒன்றை மட்டும் பார்த்து விட்டு, ஒரு நயா பைசா செல்வமில்லாமல் என் தங்கையைத் தன் மகனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார். கல்யாணச் செலவுக்கு ரூ. 5,000, அந்த தெய்வாத்மா தான் தந்தார்....-இப்படியும் ஒரு அற்புதம் நிகழும் என்று என்னால் நம்ப முடியவில்லை. அன்றும் இன்றும் கோமதி அம்மாள் மீது நான் !கொண்ட பற்றுதான் என் சொத்து, அவளையே நம்பிக் கிடக்கிறேன். அதனால் தானே என்னவோ என் கஷ்டங்களையெல்லாம் அவள் ஏற்று சத் புருஷர்கள் மூலம் நிவாரணம் தந்து வருகிறாள்.....

சங்கர நாராயண சுவாமியுடன் எம் அன்னை அருளி ருக்கைகொண்ட பிரம்மாண்டமான ஆலயத்துக்குள்சர்வாங்கமும் எடுங்கும் சிறுமையுணர்வுடன் செல்கிறோம். அன்னை ஆலயம் பெரிதா, அவளுடைய சொல்லுக்கடங்கா அருட் பிரகாச திருவருள் பெரிதா என்று மயங்கி நிற்கிறோம்....

ஆலய நிர்வாக அதிகாரி. திரு. சிவதாணுவும், அறங்காவலர் குழுத்தலைவர் திரு. கிருஷ்ணசாமிப் பாண்டியனும் ஆலய அமைப்பைப் பற்றிய சில தகவல்களைப் பெருமிதப் பூரிப்புடன் கூறுகிறார்கள்.

“திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலேயே இந்த ஆலயக் கோபுரம் அளவு உயர்ந்த கோபுரங்கள் மிகச் சிலவே உண்டு. கமார் நான்கு ஏக்கர் சொச்சம் நிலப்பரப்பில் அமைந்திருக்கிறது ஆலயம்...”

நாம் வியக்கிறோம். ‘ஆன்மையில் ஆலயம் நாலேந்து ஏக்கர் நிலப்பரப்புக்குள் மட்டும் அடங்கி விட்டதா என்ன? அண்ட கோடிகளின் அளவற்ற விஸ்தீரணமெல்லாம் அவன் ராஜ்யம் இல்லையோ...

ஆயினும் ஒன்று. அனைத்து லோக வியாபகியான அன்மையும்—ஈஸ்வரனும் கடுகளவு விஸ்தீரணம் கூடத் தேருத நம் உள்ளத்துள்ளும் அடங்கிவிட வில்லையா? அதைப் போல நாநில மக்களுக்காக இந்த நாலு ஏக்கர் சொச்ச பரப்பிலும் ஓர் அருட்கோயில் கொண்டிருக்கிறார்கள் போலும்!

அது கட்டப்பட்டதே ஓர் அரிய அருட் திருவிளையாடல் என்று விவரிக்கிறது அத் தலத்து தெய்வீக வரலாறு...

அது...

இன்றைய திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள மாலாரை அடுத்த உக்கிரங்கோட்டையைக் கட்டுவித்து ஆண்டு வந்தவன் பாண்டிய மன்னனான சேகரம் உக்கிர பாண்டியன்.

இப் பாண்டிய மன்னனுக்கு ஒரு நித்திய நியதி உண்டு தினந்தோறும் அன்னை மீனாட்சி ஐயன் சொக்கேசனுடன் அருளாட்சி நடத்தும் மதுரைத் திருத்தலத்துக்குச் சென்று இறைவனை வழிப்பட்டு வருவான். அவன் அந்த அருட் தரிசனத்துக்குச் செல்லும் யாத்திரையே ஓர் அற்புத பவனியாக இருக்கும். தன் தேர்ந்த படை அணிச் சிறப்புடன் மீனக் கொடி பளபளக்க, பட்டத்துயாளை மீது ஏறிச் செல்வான்.

இங்ஙனம் சென்று வருங்கால் — ஒரு நாள்

தெய்வீக அருள் மணம் வீசும் புன்னை வனத்தருகே உக்கிரபாண்டியனின் பரிவாரம் பவனி சென்று கொண்டிருந்தபோது ஓர் எதிர்பாராத அசம்பாவிதம் சம்பவித்தது.

மன்னன் சென்ற பட்டத்து யானை நடை தடுமாறித் தன் வெண்தந்தக் கொம்பினால் மண் தரையைக் குத்திக் குழிபறித்து சாய்ந்து சரிந்து வீழ்ந்தது.

அதைக் கண்டு மன்னனும் மற்றைய பரிவாரமும் கதிகலங்கி நின்றனர்.

மன்னனின் பெருமைக்கு அடையாளமாய்த் திகழ்வது பட்டத்து யானை அது வீழ்ந்து விடுகிறது என்றால், மன்னனின் கொற்றமும் சிறப்புமே வீழ்ந்து விட்டதாக ஒரு பதைப்பு ராஜகுலத்தில் ஏற்படுவதுண்டு. அதன்படி, தன் பட்டத்து யானையின் வீழ்ச்சி கண்டு மன்னன் கலங்கி, அன்னை மீனாட்சியே, நின் தரிசனம் காணவரும்போது எனக்கு இப்படியொரு சோதனையா? அடியேன் செய்த பிழை என்ன...? என்று புலம்பினான்.

அக்கணம் அன்னை உமாதேவி புன்னகை பூத்தாள். அவளுடைய மலர்ந்த சிரிப்பில் கிடைத்த சமிக்ஞைப் படி மணிக்கீரிவன் என்ற புலைஞன் தேவி முன் தோன்றினான். அவன் ஏற்கெனவே அன்னையின் சாபத்துக்குள்ளாகி அங்கு புலையனாக, புன்னைவனத்தில் வாழ்பவன். அதாவது ஒரு தெய்வீகத் திருவிளையாட்டுக் கருவியாக 'சாபம்' என்ற பெயரால் தேவியால் அவன் புன்னை வனத்தில் காவலுக்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்தான்.

அவனிடம் உரிய கடமையைச் செய்யுமாறு பணித்தான், அப் புன்னை வனத்தில் தவம் புரியும் பெருமாட்டி.

மணிக்கீரிவன் அன்னையின் ஆணையேற்று, மன்னன் உக்கிரபாண்டியன் முன் தோன்றி,

“மன்னவா, ஒரு சேதி...” என்றான். “என்ன?” என்று வினவினான் அன்னையை நோக்கி புலம்பிக் கொண்டிருந்த மன்னவன்.

“மன்னா, இத்தலைத்தின் அருகே ஒரு புன்னை வனம் இருக்கிறது. அதில் ஆகாயத்தையளாவி வளர்ந்த புற்று ஒன்று தோன்றியிருந்தது. அதைக் கண்டு நான் அதைச் சிதைக்கக் கருதி வெட்டினேன்...அங்கே வெட்டுப்பட்டு ரத்த வெள்ளத்தோடு ஒரு பாம்பு வெவிவந்தது. நான்

வெட்டிய வெட்டினால் அப்பாம்பின் வால் அறுந்திருக்கிறது. எனக்கு அதைப்பார்க்க அச்சமாக இருக்கிறது.... புயலணைய பராக்கிரமமுள்ள மன்னவ, நீரே அங்கு வந்து அந்தப் பாம்பின் வலிமையைக் கண்டு ஆவனசெய்தல் வேண்டும்!” என்றான்.

மன்னன் மலைத்தான். “இத்தனைக் குழப்பங்கள் ஏன்...? பட்டத்து யானை குழிப்பறிந்து வீழ்ந்திருக்கிறது; அதே சமயம் நாக சர்ப்பம் வாலற வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. என்ன உற்பாதத்துக்கு இந்த அறிகுறிகள்...” என்று திகைத்தவாறு மணிக்கிரிவனைத் தொடர்ந்து புன்னைவனத்துள் சென்றான்.

அங்கே வாலறுந்த சர்ப்பத்தை மட்டும் வேந்தன் காணவில்லை. அந்த சர்ப்பத்தின் படமெடுத்த காட்சியில் சாட்சாத் லோகநாயகனையும்—அன்னை உமா தேவியையுமே கண்டு மெய்சிலிர்த்தான்.

“மீனாட்சியையும் சொக்கநாதரையும் தேடி மதுரை வரை வழி நடக்கும் மன்னனே, இங்கே உள்ளோமே.... என்று சொல்லாமல் சொல்லுவது போல் சொர்ண ஜோதியாய் ஒளிர்ந்தனர் தேவதேவியர்.

அந்த சர்ப்பத்தின் பக்கத்தில் ஒரு சிவலிங்கம் கோடி சூரிய பிரகாசத்துடன் ஜகஜ்ஜோதியாக மின்னியது.

“உய்வுற்றேன். அம்மம்மா, ஒளி பெறும் இக் காட்சி காண இழிவுற்ற நான் செய்த தவம்தான் என்னே? ஒப்பில்லா அம்மையப்பா, ஒரு கோடி பிறவிகள் எடுத்து ஞானத்தவம் செய்யினும் ஞாலத்தார் காணற்கரிய திருக்காட்சி அருளவோ என்னை வழிமறித்தாய் தேவதேவா,” என்று புலம்பி உருகி மண்ணில் வீழ்ந்து அடி தொழுதான் மன்னன். மற்றுள்ளப் பரிவாரப் படைகளும் அந்த அருட்காட்சி கண்டு மெய்யுருகிக் துதித்து உய்வுற்றது.

“செல்வ, நீ எம்மைக் காண அருட்தாகத்தோடு அன்றாடம் மதுரைப் பதிவரை நெடிய தூரம் கடந்து செல்வதைக் கண்டு மனம் நெகிழ்ந்து உனக்கு அருகிலயே காட்சி தந்தோம். இனி உன் பணி நீ பெற்ற இன்பத்தைக்

கால காலங்களைக் கடந்து என்றும் இவ்வையகத்துள் னோரும் பெற உரிய பணியினை ஆற்றுக" என்று அசரீரியாக உமாமகேசுவரர்கள் பணித்தனர்.

“தன்யனானேன்!” என்று தொழுத மன்னன் அன்று தாம் கண்டு கொண்ட அம்மையப்பரின் அருளை அனைத்துக் கோடி ஜீவராசிகளும், அண்ட சராசரங்களும், அத்தலத்தில் காணும்படி ஓர் ஆலயமும், அழகுத் திருநகரமும் எழுப்பித் தான்.

அதுவே இன்றைய சங்கரன் கோயில் திருநகரமும் கோமதி ஈஸ்வரி குடிகொண்டு அருள் சுரக்கும் திருத்தலமுமாகும்.

இவ்வாலயத்தின் பெருமை பற்றி நகரிலுள்ள சமயப் பிரமுகர்களும் ஆலய அதிகாரிகளும் கூறுகிறார்கள்:

“இவ்வாலயம் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள பஞ்ச பூதஸ்தலங்களில் ஒன்றாகும். அதாவது இந்த சங்கரன் கோயில் ஆலயம்-மண் தலம். மற்றைய தலங்கள்—

தாருகாபுரம் : நீர்த்தலம்

தென்மலை : காற்றுத்தலம்

கரிவலம் வந்த

நல்லூர் : நெருப்புத்தலம்

தேவதானம் : ஆகாயத்தலம்.

சிவராத்திரியன்று பக்தர்கள் இந்த ஐந்து தலங்களுக்கும் சென்று வழிபட்டு வருகிறார்கள். மேலும் இவ்வாலயத்தின் அமைப்பில் வியப்புக்குரிய சிறப்பு அமைந்திருக்கிறது. அதாவது தட்சிணாயன உத்தராயன காலங்களில் சூரியோதயத்தின் போது சூரிய கிரணங்கள் நேரடியாக அருள்மிகு சங்கரலிங்கத்தின் மீது படும்படி உள்ளது. இத்தலத்து தெய்வீக வரலாற்றின்படி சூரியன் இத்தலத்தில் ஈசனை பூஜித்து நற்பேறு அடைந்திருக்கிறார். அதை மெய்ப்பிப்பது போல் இந்த ஆலய அமைப்பும் அமைந்திருக்கிறது. இப்போதும் ஆண்டுதோறும் மார்ச்சு, செப்டம்பர் மாதங்களில்

21, 22, 23 தேதிகளில் சூரிய கிரணங்களை சுவாமி மீது உதய நேரத்தில் படிவதைக் காணலாம்."

இப்படி-ஆலய அமைப்பின் சிறப்பை விவரித்தார்கள்.

ஆலயத்தின் அபூர்வ அமைப்பு அத்தகையது. சூரியதரிசன வரலாற்று செய்திகளை ஊகிக்கத் தக்கதாக அமைந்திருக்கிறது. அதே சமயம் இந்த ஊகத்துக்கும் கற்பனைக்கும் இடமின்றி நித்த நித்தம் எம் அம்மை கோமதி ஈஸ்வரி ஆலயத்தில்-அவர் பொற்கழல் தொட்ட அந்தப் புண்ணிய பூமியில் நடக்கும் அற்புதங்கள் அன்னை உமையவள் நடத்திக் காட்டும் திருவிளையாடல்கள் அம்மம்...சொல்வதற்கும் எளிதோ!

ஆம்; அன்று அத்தலத்தில் உக்கிர பாண்டிய மன்னன் பெற்ற பேறு கனிமரக் கருணையாய் தொடர்ந்து, ஜீவ நதியாய் ஓட்டமாய் மனிதப் பயிர்களை இன்னும் தழைக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

சங்கரன் கோயில் 'தோஞ்சலி மில்ஸ்' மாணேஜர் திரு. எஸ். எம். ராமசாமி ராஜா ஓர் அற்புத சம்பவத்தை விவரிக்கிறார். அது திரு. சங்கர நாராயணன் என்பவர் வாழ்வில் நடந்த அன்னையின் அற்புதக் கருணை விளையாட்டு. அந்த திரு. சங்கரநாராயணன் என்பவர் மதுரை டிவிஷன் சார்ந்த ஒரு டிக்கெட் பரிசோதகர். தற்சமயம் செங்கோட்டையில் வசித்து வருகிறார்.

அவருடைய நான்கு வயது ஆண் குழந்தை பிறப்பி விருந்தே பேசாமல் ஊமையாகவே இருந்து வந்தது. தான் வசிக்கும் செங்கோட்டையிலுள்ள பல டாக்டர்களிடம் தன் குழந்தையைக் காண்பித்தார்...டாக்டர்கள் அனைவரும் குழந்தை ஊமை என்று கூறி இதற்கு வைத்தியம் ஏதும் செய்வதற்கு இல்லை என்று சொல்லி விட்டார்கள். மனம் நொடிந்து போனார் திரு சங்கர நாராயணன். ஒரூம் ரயிலில் தன் பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கும் போதும் அவர் உள்ளத்தில் ஓடிய சிந்தனையெல்லாம் பேச்சு வராத தன் அருமைச் செல்வனைப் பற்றித்தான்...

மனச்சுமையின் பாரம் தாங்காமல் அவ்வப்போது வேதனையுடன் ரயிலில் பயணம் செய்யும் பயணிகளிடமே தன் சோதனையைப்பகிர்ந்து கொள்வார், ஒரு முறை வண்டியில் பயணம் செய்த ஒரு பெரியவர் அவருக்கு ஒரு வழிகாட்டினார்: "சங்கரன் கோயில் திருத் தலத்திலுள்ள அம்பிகை கோமதி ஈஸ்வரி மிகவும் துடிப்பான கண்கண்ட தெய்வம். அவளிடம் போய் தம் தொல்லைகளைக் கூறியவர்கள் யாருமே தோல்வியுடன் திரும்பியதில்லை. தொட்ட யிணியெல்லாம் அந்த அம்பிகையின் அருள் கண்பட்டு விட்டால் நீங்கிவிடும். ஒரு முறை நீங்கள் அந்தக் குழந்தையை எடுத்துச் சென்று அன்னையின் சந்நிதானத்தில் வைத்து ஓர் அர்ச்சனை செய்யுங்கள். பத்து நாட்களுக்குள்ளேயே பணிகிடைக்கும்..."

அதன்படியே திரு. சங்கரநாராயணன் குடும்பத்தினர் குழந்தையை எடுத்துச் சென்று புன்னைவனமேவிய என் பொற்புடைத் திருநாயகி கோமதி ஈஸ்வரியின் சன்னிதியில் குழந்தையை விட்டு உள்ளம் உருகப் பிரார்த்தித்து அர்ச்சனை செய்தனர்.

சரியாக ஒரே ஒரு வாரம் தான் ஆயிற்று. ஆம் அடுத்த வெள்ளிக்குமையன்றே அந்த அற்புதம் நடக்கிறது. தொழுத கை தொழுத உள்ளங்களுக்கு எல்லாம் பழுதுவராமல் காக்க பனிமை அமிழ்தாக பார்வைக் கருணை ஏந்தி நிற்கும் எம் அன்னை பராசக்தியின் அருள் அங்கே ஈட்டர் விடுகிறது.

அதுவரை பேசாதிருந்த அந்த நான்கு வயது பையன் திடீரென்று 'அம்மா...' என்று குரல் கொடுத்தான்.

எந்த அம்மாவை அழைத்தானோ! பெற்ற அன்னையையா குழந்தை ஞான சம்பந்தனுக்கு ஞானப்பால் ஊட்டிய சர்வலோக அன்னையையா? யாரை அழைத்தான்...? என்று நாமறியோம். ஆனால், அம்மா என்று அவன் அழைத்த குரலைத் தொடர்ந்து சொற்கள் தங்கு தடையின்றிப் பொங்கிப் பிரவகித்தன. தேவதேவியாரின் திருக்கருணை வெள்ளம் போல் அன்று தொடர்ந்து அந்த நான்கு வயது கிறுவன்

பேசும் பேச்சு பத்து வயது பாலகன்கூட பேச முடியாது- அந்த அளவு சரளமாகப் பேசினான்.

அம்மா, உன் அருள் பெரும் விளையாடல்தான் என்னே! பாவம் தீர்க்கவென்று மானிடன் மண்ணில் பிறக்கிறான். அவன் பாரம் சுமக்கவென்று நீ இந்த மண் தலத்தில் அருவிருக்கை கொண்டாயோ...!

'இல்லை' என்று கைபிசைந்து நிற்போரும் தொல்லை இனி இல்லை எனத் துயர் துடைக்க-தன் இல்லத்தின் எல்லை யெல்லாம் அருள் மணக்க தன் கருணைப் பிரகாசத்துடன் ஒளிர்ந்து நிற்பவன் என்கோமதித் தாய் ஈஸ்வரி.

அண்டினோரைக் கடைத்தேற்ற அருள் கோலம் கொண்டு நிற்கும் அன்னை கோமதியின் சந்நிதியை நோக்கி, அன்னையின் தயாள குணத்தை உருவகிப்பது போல் பிரம்மாண்டமாய் எழுந்து நின்று நம்மை வரவேற்கும் முன் வாசலைக் கடந்து மேலி சிலிர்க்கக் கண்கள் பணிக்கக் கை தொழுது சென்று கொண்டிருக்கிறோம்...

ஆலயத்தின் உட்பிரகாரத்திற்குள் நுழையுமுன், மண்டபத்தருகே உள்ள, நாகசுனை' என்னும் திருக்குளத்து தீர்த்தத்தால் நம் உடலைச் சுத்திக்கச் செய்கிறோம்.

அந்தச் சுனையருகே நடந்த ஓர் அற்புதத்தை டி.வி. எஸ். ஹையர் செகண்டரி பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணி புரியும் திரு. எஸ். நாகசுப்ரமணியம் கூறுகிறார். அது அவருடைய தாயாருடைய வாழ்வில் சமீபத்தில் ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த சம்பவமாம்...

அவருடைய தந்தை திருமங்கலத்தில் சிறந்த வழக்கறிஞராக இருந்தாராம்; உயர்ந்த குடும்பமொன்றில் திருமணமும் ஆயிற்று. அந்தத் தம்பதியருக்கு ஒரே குறையைத் தவிர வேறு ஒரு குறை இல்லை.

அதுதான் மகப்பேறு இல்லாத குறை; பல ஆண்டு களாகியும் அந்த குறை நீங்கவில்லை. பின் சில பெரியவர்

களின் வழி காட்டுதலின் பேரில் சங்கரன் கோவிலில் உள்ள அம்மை கோமதி ஈஸ்வரியின் சந்நிதிக்கு வந்து அன்னை யிடம் தம் குறையைக் கூறி முறையிட்டனர்.

தன் குறையைப் போக்க அன்னையிடம் வேண்டும் போதே, ஆர்வத்துடன் ஒரு பிரார்த்தனையையும் செய்து கொண்டார் திரு. நாக சுப்ரமணியத்தின் அன்னையார்...

“அம்மா...எனக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்தால் நான் காதில் அணிந்திருக்கும் வைரத்தோட்டை உனக்குக் காணிக்கையாக அளிக்கிறேன்” என்றார்.

தன் வாழ்வில் வைர ஒளி வீச வேண்டும் என்ற ஆவலில் தன்னிடமிருந்த வைரத் தோட்டைப் பிணையாக வைத்தார் அப் பெண்மணி.

அன்னையிடம் பிரார்த்தித்துக் கொண்ட பலன் உடனடியாக அவர்களுக்கு மகப்பேறு கிட்டியது. அடுத்த தடுத்து மக்கள் செல்வம் பெருகி அந்த அம்மணி ஐந்து குழந்தைகளுக்குத் தாயாகி விட்டார்.

வைரத் தோட்டு பிரார்த்தனை மறந்து போயிற்று!

ஒரு நாள் மீண்டும் சங்கரன் கோவிலுக்கு கோமதி அம்பாளைத் தரிசிக்க வந்தனர்.

சந்நிதிக்குச் செல்லுமுன் நாகசுனைத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து கொண்டிருந்தார் திரு நாக சுப்ரமணியத் தின் தாயார்.

அச்சமயம் ஓர் எட்டு வயதுப் பெண் குழந்தை அவரிடம் வந்து “என் கிட்டே தோடு தருவதாகச் சொன்னாயே, அதைக் கொடு,” என்று கொஞ்சலாகக் கேட்டதாம். அந்த அம்மையாருக்கு, கோமதி அம்பாளிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தது சட்டென்று நினைவுக்கு வர வில்லை.

அதனால் “இந்தத் தோட்டைக் கேட்கிறாயே... இது வைரத்தோடு ஆச்சே,” என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் தண்ணீருக்குள் மூழ்கிக் குளித்துவிட்டு எழுந்தார். அச் சமயம் காதுகளை எதேச்சையாகத் தொட்டுப் பார்த்த

அவர் திடுக்கிட்டுப் போனார். காரணம் காதுகளிலிருந்த வைரத்தோடுகளைக் காணோம்.

அவர் மனத்தில் கலவரம் மூண்டது. பரபரப்புடன் அங்குமிங்கும் தேடினார். அச்சமயம் திருக்குளத்துப் படிசளில் உட்கார்ந்து, கல, கல, வென்று சிரித்துக் கொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தை, “ஆமாம், என்ன தேடிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்...?” என்று கேட்டது. “என் வைரத்தோட்டைத்தான் காணோம். நீ எடுத்தாயா...?” என்று பதற்றத்துடன் கேட்டார்.

“நீ மனசோட கொடுக்காமல் நான் எடுத்துக் கொள்ள மாட்டேன்,” என்று சிரித்தது குழந்தை.

அந்த அம்மையாருக்குச் சிறிது கோபம்; “உன் கண்பட்டுத்தான் என் தோடு காணாமல் போய்விட்டது” என்றார்.

“ஆமாம், என் கண்படாமல் இந்த உலகத்தில் எதுவும் நடக்காது. அந்தத் தோட்டை எனக்குத் தருவதாக வாக்களித்தால் அது மீண்டும் உனக்குக் கிடைக்கும்” என்றது குழந்தை.

அப்போதுதான் அந்த அம்மையாருக்கு ஏதோ பொறி தட்டியது போல் நினைவு வந்தது. ‘எதிரே நிற்பது சாமான்ய மனிதக் குழந்தைதானா, அல்லது தனக்கு அருள் கொடுத்து ஆண்ட அம்பாள் கோமதி ஈஸ்வரியா?’ என்று மனத்துள் சந்தேகம் நெருடியது.

“என் தோடு கிடைத்தால் அதை உனக்கே தருகிறேன்” என்றார் மேலி புல்லரிக்க.

“மீண்டும் குளத்தில் மூழ்கி எழுந்திரு” என்றது குழந்தை. அந்த அம்மையார் அவ்வாறே மூழ்கி எழுந்தார். என்ன அதிசயம்! இப்போது அவர் காதுகளில் வைரத்தோடுகள் மின்னின.

—அந்த அம்மையார் மெய்பதற்கு குழந்தையைத் தேடினார். குழந்தையைக் காணோம்!

பின் 1973-ம் ஆண்டு விசேஷ அர்ச்சனை செய்து வைரத் தோட்டை அம்பாளுக்குக் காணிக்கையாக்கினார் அந்த அம்மையார்.

“இந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது சங்கரன் கோவில் பாடசாலை பட்டாமணியம் ராமசாமி ஐயருக்கும் தெரியும்,” என்கிறார் திரு நாகசுப்ரமணியம்.

அம்மா, என்னென்று விவரிப்போம் என்றும் பிரகாசமான நின் திருவிளையாடல் பெருமைதனை!

நுகர்ந்தால் மணக்கும்; பார்த்தால் பரவசமுட்டும்; தொட்டால் சிலிர்க்கும்; சுவைத்தால் இனிக்கும் — இப்படிச் சில பொருள்கள் உண்டு பூமியில். ஆனால் வையத்துள்ளும் வானுள்ளும் அந்த ஒன்றே ஒன்றை நினைத்தாலே இனிக்கும்; சுவைக்கும்; மணக்கும்; பேரின்பச் சிலிர்ப்பாய் பரவசமுட்டும்.

அதுதான் எம் அன்னை சங்கரன் கோயில் தலத்தில் பொங்கும் கருணைப் பெட்டகமாய் பூதலத்து மக்களுக்கு தன்மை அருள் பெரும் புனலாய் பொழிந்து நிற்கும் லோகநாயகி கோமதிஸ்வரி கருணைப் பெரும் ஜோதி.

அவள் நித்தம் நித்தம் அந்த நெடும் நிலத்தில் நடத்தி வரும் அற்புதங்கள் எத்தனை எத்தனை; அம்மம்..... எத்தனையோ எத்தனையோ.

இரண்டு வாரம் முன் இருக்கும். ஒரு நண்பரைச் சந்தித்தேன், ஓர் அபூர்வக் காட்சியுடன். அந்த அபூர்வ காட்சி, அவருடைய நெற்றியில் பளிச்சென்று மின்னிடும் வெண்ணீறும், அதன் நடுநாயகமாகத் துலங்கிய குங்குமமும் தான்.

அவரை அத்தகு பக்திச் சின்னங்களுடன் இதுவரை பார்த்ததில்லை. சில சமயங்களில் என்னிடம் அவர் தேவியாவது, தரிசனமாவது என்று வேடிக்கையாகக் கேள்வி பேசுவதும் உண்டு. அவருடைய நெற்றியிலா, இத் திருக்கட்சி.

அவரிடமே அதைப் பற்றிக் கேட்டேன்; “என்ன புதிதாக இருக்கிறதே? உங்களிடம் திடீர் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறதே?” என்று அவர் சிறிது நேரம் சிரிப்பு போடு இருந்தார். கடல் மடை திறந்தாற்போல் ஒரு வியப்பூட்டும் கதையைச் சொன்னார். இதுவரை அவருடன் நெருங்கிப் பழகியிருந்த நானே அறிந்திராத செய்தி அது.....

அவருக்கு வயது ஐம்பது அல்லது ஐம்பத்திரண்டு இருக்கும். சுகஜீவனம். எந்த வம்புக்கும் போகமாட்டார். அப்பழுக்கு இல்லாத பேச்சு. இனிமையான சுபாவம். ஆனால் இவ்வாழ்வில் சில குழப்பங்களும், ஏக்கங்களும் உண்டு. அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் வாழ்ந்தார்..... இந்நிலையில் திடீரென்று இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் அவருடைய வாழ்வில் ஒரு புது பிணைப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆம்; அவர் ஓர் இளம் பெண்ணேடு அந்தரங்கமான தனி வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தாராம். அக்கம்பக்கத்தில் கூட தெரியாத அளவுக்கு அந்தரங்க உறவாம்.

அந்த இளம், பெண்ணின் குடும்பம் பழனி அருகே இருந்தது. சென்னைக்கு ஒரு தொழில் நோக்கில் வந்தார்களாம். இவருடன் எதிர்பாராத பழக்கம் ஏற்பட்டது. இவரும் நல்லெண்ணத்துடன் அந்தக் குடும்பத்தில் பழக ஆரம்பித்தாராம். திடீரென்று நாளாக நாளாக அந்த இளம் பெண்ணும் அவருடைய குடும்பத்தாரும், பிரச்சினைமிக்க சென்னையில் அவருடைய துணை அந்தக் குடும்பத்துக்கு ஆதரவாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார்களாம்.

காலப்போக்கில் அந்த இளம் பெண்ணுக்கும் அவருக்கும் சில அத்தியந்தத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டு விட்டதாம். மனிதனின் பலவீனம் அது. அதுவும் அந்த இளம் பெண்ணின் கனிந்த ஈடுபாட்டின் காரணமாகவே ஏற்பட்டதாம். “அந்தப் பெண்ணின் சார்பிலிருந்து எழுச்சி ஏற்பட்டிருக்கா விட்டால் நான் நிச்சயமாகவே இந்த விவகாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கவே மாட்டேன்” என்றார் கூச்சத்துடன்.

இரண்டு ஆண்டுகள் வரை இந்த உறவு மிகவும் ஆத்மார்த்தமாகவே தொடர்ந்தது. மிகவும் அந்தரங்கமாகவே இந்தத் தொடர்பு இருந்தாலும், காற்றுவாக்கில் அவருடைய நண்பர்கள் வட்டாரத்தில் தெரிந்துவிட்டது. அப்போதும் அவர் அந்தப் பெண்ணின் அபரிமிதமான அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டு அந்த உறவில் லயித்து இருந்தாராம்.

ஆனாலோ திடீரென்று, அந்தப் பெண்ணுக்கு வேறு ஆண்கள் பலரின் உறவும்—பழக்கமும் ஏற்பட்டு, சுய காலில் நிற்கும் துணிச்சலும் வந்துவிட்டது. கூடவே, வாழ்க்கையில் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமல் வாழும் அந்தரங்க போதனையும் ஏற்படவே, புதுப்புது ஆண்களுடன் பழகும் வேட்கை கொழுந்து விட்டெரிய ஆரம்பித்து விட்டதாம். அதனாலேயே தன் இஷ்டம் போல் சில ஆண்களுடன் அந்தரங்க உறவுகளை 'ஏற்படுத்த ஆரம்பித்துவிட்டாளாம். இந்தச் செய்தி அவருக்குத் தெரிய வந்தது.

அதுமுதல் அவர் மனம் கசந்து தன் வாழ்வில் ஏற்பட்ட நயவஞ்சகத்துக்கும் அவமானத்துக்கும் மன ஆறுதல் பெற முடியாமல் புலம்பித் தவித்தாராம் இரவு பகலாக. 'சலன மற்றிருந்த என் மனதில் வலிந்து வந்து சலனத்தை ஊட்டி என்னை அவமானப்படுத்திய அளவுக்கு நான் அந்தப் பெண்ணுக்கு என்ன பாவம் செய்தேன்' என்று கனவிலும் நினைவிலும், நண்பர்கள் மத்தியிலும் புலம்ப ஆரம்பித்து விட்டார். தகாத சிறுமையான பெண்ணிடம் தன் கண்ணியமான நிலையை விட்டு இறங்கி தொடர்பு கொள்ள ஆரம்பித்ததால் அல்லவா—இந்த அவமானம் சம்பவித்தது? கண்ணாடிக் கல்லை வைரமாக நம்பிய தன்னுடைய சிறு மதியை தனக்குத் தானே நிந்தித்துத் கொண்டு அல்லலுற்றுக் கொண்டிருந்தார். அந்த சமயம் தற்செயலாக அப்போது 'இதயம் பேசுகிறது' இதழில் வெளி வந்துகொண்டிருக்கும் 'தேவி தரிசனம்' முதல் பகுதியை படித்திருக்கிறார். அவருக்கு திடீரென்று ஒரு எண்ணம். "கோமதி என்றால் மிகவும் சக்தியுள்ள தெய்வம் என்று கூறுகிறார்

களே? அவள் உண்மையில் சக்தியுள்ளவள் என்றால் என்ன இதயத்தில் சாந்தி ஏற்பட்டும்” என்று நினைத்துக் கொண்டே இரவில் படுத்துத் தூங்கினார். மறுநாள் காலை யில் அவர் பெயருக்குத் தபால் கவர் ஒன்று வந்ததாம். அதை உடைத்துப் பார்த்தால் அதில் சங்கரன் கோவில் கோமதியம்பாளின் விபூதி குங்குமமும், புற்றுமண் கட்டியும் உள்ளே வைத்து அனுப்பப்பட்டு இருந்ததாம். திகைப்புடன் கவரை மேலும் கீழும் புரட்டிப் பார்த்தாராம். என்ன அதிசயம்! உண்மையில் அந்தக் கவர் இவருக்கு அனுப்பப் படவில்லை. இவர் பெயர் கொண்ட அந்தத் தெருவில் உள்ள இன்னொருவருக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்ததாம். தபால் காரர் கைத்தவறுதலாக அவரிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். இவருக்கு வியப்பிலும் வியப்பு. “முந்தைய நாள் இரவு இவர் நினைத்ததற்கு கருணையாகத்தான் அம்மாவே கவரை விலாசம் மாற்றித் தன் கையில் கிடைப் பதற்கு அருள் புரிந்தாளோ” என்று தோன்றியதாம் அவருக்கு. அந்த வினாடியே அவர் உடல் எல்லாம் சிலிர்த்தது; வியர்த்தது. அதைத் தொடர்ந்து நடந்த அந்த மகத்தான அற்புதம்...

‘தெய்வமே இல்லை’ என்ற அவர் மனம் கனிந்து அவளை நினைத்தபோது—தன் பிரசாதமாக அவர்கன் முன் தோன்றியது அற்புதமா, அருள் கனிவா?

அம்பாள் பிரசாதம் வீடு தேடி வந்ததும் திகைத்த அந்த அன்பர் விலாசம் மாறி அந்தப் பிரசாதம் தன் வீட்டுக்கு—அதுவும் என்றுமில்லாமல் அன்று மட்டும் தன் வீட்டுக்கு வந்த அதிசயத்தைக் கண்டு திகைத்து உருகிய வாறு விலாசதாரரின் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

அவரிடம் உரிய கவரைக் கொடுத்துவிட்டு, அவரிடமே சிறிது விபூதியும் குங்குமமும் வாங்கி வந்து என்றும் இல் லாத அதிசயமாகத் தன் மனைவியார் தொழும் பூஜை அறையில் உட்கார்ந்து அந்தக் கோயில் விபூதி— குங்குமத்தை நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டு, “தாயே! இது வரை பண்பற்ற ஈனமனம் கொண்டவர்களால் வீணாக

அன்பு செலுத்திப் புண்பட்ட நெஞ்சுக்கு நீ தான் மருந்து. நீயே என் இதயத்துக்கு உரியவள். என் மனதுக்கு உரியவள்: என் மனதுக்கு சாந்தி கொடு,” என்று வேண்டினாராம்.

அன்றிரவு — வெள்ளிக்கிழமை. சில நாட்களாகக் குழம்பியிருந்த அவர் அன்று நிச்சலனமாகத் தூங்கினாராம். ஏழு வயது சிறுமி ஒருத்தி அவருடன் அவர் வீட்டுக்குள் வந்து அவரை வம்பு பண்ணி இழுத்து வைத்து தாயம் விளையாடியதாகவும், கன்னம் குழியக் குழிய சிரித்து அவர் கன்னத்தில் கொஞ்சலாக முத்தமிட்டு விளையாடியது போலவும் கனவு கண்டு மகிழ்ச்சிச் சிரிப்புடன் எழுந்து உட்கார்ந்தாராம். மறுநாள் காலைவிருந்து அவர் வலிந்து நினைத்துப் பார்த்தால்கூட அவர் வாழ்வைக் குழப்பிய அந்த துர்நடத்தையுள்ள பெண்ணின் நினைவே அவருக்குத் தோன்றவில்லையாம், மனசு பளிச், சென்று துல்லியமாக இருந்ததாம். அமைதியாக அவருடைய வேலைகளைக் கவனித்தாராம். அன்றிலிருந்து நாள் தவறாமல் வேலை தவறாமல் கோமதி அம்மானை நினைத்து நெற்றியில் விபூதி பூசி குங்குமம் இட்டுக் கொள்கிறாராம்.

“மனுஷருக்கு மற்ற எந்த உடல் பிணி ஏற்பட்டாலும் அதற்கு மருந்து கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். மனம் நொந்து பிணியுற்று விட்டால் அதற்கு ஒரு மருந்தும் கிடையாது. அந்த மாமருந்து அம்பாள் கோமதி ஈஸ்வரி, அவளை நினைத்து, ‘அம்மா! நீயே என் உள்ளத்துக்குக் காவலாக இரு’ என்று பொறுப்பை அவளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டால் அந்த உள்ளத்தின் பிணி நீக்கி, அவனுக்கு அருளால் அபிஷேகம் செய்து—கருணைக் கரங்களால் அவனைக் காக்கிறாள் அன்னை கோமதி ஈஸ்வரி...” என்றார் அவர் மெய் சிலிர்த்து.

ஆம்; உலகத்தில் எந்தப் பொருளின் மேலும்—ஜீவனின் மேலும் வைக்கும் பற்று நிலையற்றது. பெண்ணின் மேல் பற்றுக் கொண்டால் அவள் ஒரு நாள் அன்பையே பேதமை யாக்கித் துரோகம் செய்வாள். பெற்றபிள்ளை மீது பற்று வைத்தால், அவனை ஒரு நாள் தன் பொருளாதார உணர்வுகளாலே நம் அன்பை உதாசினம் செய்வான். பணம்

சொத்து போன்ற லௌகீக இன்பங்களில் பற்று வைத்தால், திடீரென்று ஒரு நாள் நம்மை விட்டு நஷ்டமாகி நம்மைக் கையறு நிலையில் தவிக்கவிடும். கல்வி மேலோ, அறிவின் மேலோ அதிக நம்பிக்கையும் பற்றும் வைத்தாலும், அற்ப குயுத்தி அறிவு படைத்தவர்களாகூட சமயங்களில் நாம் சாதுர்யமாக மடக்கப்பட்டு முடக்கப்பட்டு அவமானப்பட வேண்டியது வரும். ஆனால், நாம் கொள்ளும் ஒரே ஒரு பற்றுத்தான் திவ்வியமானது; சாசுவதமானது; என்ஹென்றும் நம்மோடு தங்கி துணை நிற்கக்கூடியது. அதுதான் அன்னை லோக நாயகியின் பொற்பாதக் கருணையின்மீது நாம் கொள்ளும் பற்று.

அன்னையின் அலகிலா கருணை வினையாடல்களை மனதில் நிறைத்துக் கொண்டபடி அவள் ஆலயத்தினுள் பிரவேசிக்கிறோம்.

முன்மண்டபத்திலேயே ஓர் அற்புதச் செய்தியை நாம் அறிந்து வியக்கிறோம்.

அந்த அன்பரின் பெயரும் சங்கரநாராயணன் தான். சங்கரன் கோயில் தெற்கு ரதவீதியில் எண்ணெய்க் கடை வைத்திருக்கும் வியாபாரி.

அவருக்கு திடீரென்று ஏழுவருஷம் பேச்சு வராமல் கைகால்கள் இழுத்துக் கொண்டு செயலற்றுப் போய்விட்ட தாம். பல டாக்டர்களிடம் முயற்சி செய்து பார்த்தாராம். எவ்விதப் பலனும்மில்லை. அச்சமயம் திருநெல்வேலியிலுள்ள ஒரு டாக்டர் அவருக்கு மறைமுகமாக ஒரு வழி காட்டினாராம்.

ஆம்; அந்த டாக்டர் அவரைப் பரிசோதித்துப் பார்த்து விட்டு, “இனி உம்மைக் கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்,” என்றாராம்.

திரு. சங்கரநாராயணன் மனத்தில் திடீரென்று ஒரு நினைவு—

“நாம் வசிக்கும் சங்கரன் கோவிலிலேயே மருந்தையும்—மகத்தான வைத்தியத்தையும் வைத்துக்கொண்டு ஊர்ஊராய் அலைவானேன்...?

“ஆமாம்; அந்த உள்ளூர் வைத்தியர் தான் எம் அம்மை கோமதி ஈஸ்வரி! அவள் ஆலயத்தில் உள்ள புற்று மண்ணுக்கு ஹிரான மருந்தும் இப் பூதலத்தில் உண்டோ...” என்ற எண்ணம் அவரை உந்தியது.

இதை நினைவூட்டத்தான் டாக்டர் வாயினாலேயே, “கடவுள்தான் உம்மைக் காக்க வேண்டும்” என்று மறை முகமாகச் சொல்ல வைத்தாளோ ஈஸ்வரி!

சிந்தையில் தெளிவும் ஒளியும் தோன்றியதும், கருண ஜோதியான அன்ணையின் சந்நிதிக்கு வந்து அவள் பொற்கழல் பணிந்து அழுதார்.

தம் மனப் பாரத்தையும் — உடல் பிணி காக்கும் பொறுப்பையும், பொய்யாப் புன்னகை பூத்து நிற்கும் புலனேசுவரியாம் அம்மை கோமதித் தாயிடம் ஒப்படைத்தார். அந்தப் பிரணவப் பெருமாட்டி தன் விழிக் கருணையால் அவர் பாரத்தை ஏற்றாள்.

அன்று முதல் அன்ணையின் அரு மருந்தான ‘புற்றுமண்’ அவருக்கு மருந்தாகியது. புற்று மண்ணில் பூத்து நிற்கும் எம் தேவதேவி செய்த அற்புதம்.

ஒரே மாத காலத்துள் அவர் பழைய நிலை அடைந்தார்.

அன்று முதல் கொண்ட வைராக்கியம் தான்...

“ஒவ்வொரு பூஜைக் காலத்திலேயும் அவ சந்நிதிக்க வந்து தரிசனம் செஞ்சுடுவேன். இந்த உடம்பு அவ போட்ட பிச்சை. அதன் அசைவுகள் எல்லாம் அவளுடைய அமுதக் கருணை. அதை தினந்தோறும் அவளுடைய சத்நிதியிலே நிறுத்தி, என் கண்ணீரால் கழுவி என் நன்றியைத் தெரிவிப்பதைவிட வேறு மார்க்கம் எதுவும் எனக்குத் தெரியலை...” என ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்கக் கூறுகிறார் திரு. சங்கர நாராயணன்.

விதி பிழைத்து மதி நொந்து, கதியற்று, கண் கலங்கித் தன் கழல் பற்றும் புவி மாந்தர்க்கு; அருளெனும் பெட்டக மாய் கருணையிலும் கைப் பலமாய், சுவையமுத அருள் சுரக்கும் எம் அம்மை கோமதித்தாயின் திருவடிகளை உன்னும்

போது, நெஞ்சமெல்லாம் நெகிழ்ந்துருகிக் கண்ணீர் மல்குகிறது.

அம்மம்மா, அவளுடைய அருளோட்ட திருவிச்சில் உயர்வுற்ற உயிர்க்கோடிகள் எத்தனை எத்தனை, அவர்களுடைய பிணியகற்றி எம் பெருமாட்டி ஆட்கொண்ட அற்புதச் செயற்கள்தாம் எத்தனை; நித்த நித்தம் நடக்கிறது இந்த நீள் நிலத்தில்...

—இதோ, என் வாழ்வில் நடந்தது:

‘என் வீட்டில் நடந்தது,’ என்று கடல் மடை திறந்தாற் போல் கசிந்து உருகி பேரார்வத்துடன் விவரிக்கும் அன்னையின் புனித வினையாட்டுக்கள் தாம் எத்தனை எத்தனை; அவை எண்ணற்றவை — எழுத்துக்கடங்காதவை.

சங்கரன் கோவில் திருத்தலத்துக்கு மேற்கே சுமார் பதினைந்து கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ள வீரசிகாமணி என்னும் கிராமத்தில், ஆசிரியராக இருக்கும் திரு. கந்தையா பிள்ளை தம்பதியாருக்கு 1962-ம் ஆண்டு நடந்த அன்னையின் அற்புதக் கருணை பற்றிய செய்தி இது:

திரு. கந்தையாப்பிள்ளை தம்பதியருக்கு சுமார் பத்து ஆண்டுகளாகக் குழந்தைப் பேறு இல்லாமல் இருந்தது. அவர்கள் ஓர் ஆடித்திங்களில் சங்கரன் கோவிலில் அன்னை கோமதியின் சன்னதிக்குச் சென்று அன்னையிடம் தம் குறையைக் கூறிப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தனர். அன்று அங்கே அன்னைக்கு விசேட பூஜை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. கந்தையா பிள்ளையின் துணைவியார் அன்னையின் சன்னதிக்கு எதிராகவே அமர்ந்து நெஞ்சுருகிக் கண்ணீர் விட்டவாறு, தம் கோரிக்கையை தாயிடம் சேப் முறையிடும் பாங்கைப் போல் சொல்லி முறையிட்டுத் துதித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வெகு நேரமாகிவிட்டபடியால், பஸ்ஸுக்கு நேரமாகி விட்டது. புறப்படுவோம் என்று சொல்லி திரு. கந்தையாப் பிள்ளை தம் மனைவியை அழைத்தார்.

ஆனால், அவர் துணைவியாரோ, ‘அன்னை அருள்வாக்குக் கொடுத்த பிறகு தான் இந்த இடத்தை விட்டு நகருவேன்!’

என்று கூறிப் பிடிவாதமாக அன்னையின் சன்னதியிலேயே அமர்ந்திருந்தார். சிறிது நேரமாயிருக்கும். கூட்டமோ நெரிசல் குவியலாக அன்னையின் சன்னதிக்குள் திழுதிழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அச்சமயம் தற்செயலாக எவரும் சொல்லாமலேயே, பூஜா முறை பட்டர் தாமாகவே அன்னையின் கழுத்திலிருந்த ஒரு மாலையைக் கழற்றி திரு கந்தையாப் பிள்ளையின் மணவியிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு, எந்த மறுமொழியையும் எதிர்பார்க்காமல் வேகமாகச் சன்னதிக்குப் போய் விட்டார். திடீர் என்று பட்டர் மாலையைக் கொடுத்து விட்டுப் போன திகைப்பில் அப் பெண்மணி ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்க அன்னையின் அருள் போற்றி, 'அம்மா, பிள்ளையின் குரல் நின் திருவுள்ளத்துக்கும் எட்டியதோ, உன் தேனமுதத் திருவருளும் ஏழை எனக்குக் கிட்டியதோ?' என்று உள்ளத்தின் உணர்வு பொங்க அன்னையைத் தொழுது வணங்கி தம் இல்லத்திற்குத் திரும்பினார் சணவருடன்.

அன்னையின் அருள் மாலை கிடைத்த மறுமாதமே அவர்கள் இல்லத்தில் மங்கலம் பூத்தது. அப் பெண்மணி தாயாகும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். தம்பதியர் அன்னையின் புகழ் பாடிய அவளுடைய அருள் பிரசாத மகிமையில் பூரித்திருந்தபோது திடீரென்று ஒரு சோதனை ஏற்பட்டது.

இன்பத்தின் பூரிப்பில் இருப்போருக்கு துன்பத்தை மாற்றுகக் கொடுத்து அவர்களின் உள்ளத்தை சமப்படுத்துவது அன்னையின் திருவிளையாடல்களில் ஒன்றல்லவா...? அந்த அருள் விளையாட்டின் ஓர் அங்கமாகத்தானே எண்ணுவோ, திரு. கந்தையாபிள்ளையின் மணவிக்கு 'குழந்தை உருவில் ஐந்து மாதமாக இருக்கும்போது வயிற்றில் ஒரு தாங்கொணாத நோவு ஏற்பட்டு தம்பதியர் கதறித் துடித்துக் கொண்டு திருநெல்வேலிக்குச் சென்று பல டாக்டர்களிடம் காண்பித்தனர். அவர்கள் தம்மாலான முயற்சிகளை செய்த பின், "இது எங்கள் முயற்சிக்கு அப்பாற்பட்டதாகத் தெரிகிறது" என்று கூறிவிட்டனர்.

மதுரையில் உள்ள மிஷன் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று, அங்குள்ள பிரபல டாக்டர் திரு. செல்லப்பா அவர்களிடம் நிலைமையைக் கூறினார்கள். அவர் பரிசோதனை செய்து பார்த்துவிட்டு வயிற்றில் குழந்தையோடு ஏதோ கட்டி இருப்பது போல் தோன்றுகிறது. ஆபரேஷன் செய்து பார்த்தால்தான் தெளிவாகத் தெரியும் என்று கூறி ஆபரேஷனுக்கு ஏற்பாடு செய்தார். ஆபரேஷன் செய்து பார்த்தபின் டாக்டர் சந்தேகப்பட்டபடி கட்டி இல்லை. ஆனால் நீர்தான் இருந்தது. குழந்தை கருவில் ஆரோக்கியமாக வளரவேண்டுமென்றால், தாய் அங்கேயே இருந்து சிகிச்சை பெறவேண்டும் என்று டாக்டர் கூறினார். அதன்படி அங்கே தங்கி சிகிச்சை செய்தார்கள். குழந்தையும் நலமாகப் பிறந்தது. ஆனால் குழந்தை பிறந்தாலும் தாயின் உடல் நிலை சீராகவில்லை. மூன்று மாதத்தில் 'கிட்னி' கோளாறு என்று ஒரு 'கிட்னி'யை அகற்றி விட்டார்கள். இந்த ஆபரேஷனுக்குப் பிறகும் கர்ப்ப காலத்தில் ஏற்பட்ட நீர்க் கோளாறு நிற்காமல், தொடர்ந்து உபாதை அளித்துக் கொண்டேயிருந்தது. பலவித வைத்திய முயற்சிகளுக்குப் பின் டாக்டர்கள் மனம் சோர்ந்து சில வைத்திய முறைகளைக் கூறி அவர்களை ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டனர்.

ஊர் திரும்பியும் ஒரு வருட காலமாக நீர்க் கோளாறு நீங்கவில்லை. நீர் வந்து கொண்டே இருந்தது. தம்பதியர் மனம் நொந்து, மீண்டும் டாக்டரிடம் செல்லலாமா என்று யோசித்தார்கள். இந்த யோசனையை கந்தையாப் பிள்ளை தான் கூறினார். ஆனால் அவருடைய மனைவியாரோ பிடிவாதமாக, 'நான் ஒரு முறைதான் அறிவில்லாமல் நடந்து கொண்டேன். குழந்தை பாக்கியம் அன்னை கோமதி அம்மான் தயவால் கிடைத்திருக்கும் போது என் வேதனைக்கும் அவளிடம் சென்று வழி கேட்காமல் வேறு வைத்தியத்துக்குச் சென்றது என் தவறு. இனிமேல் எனக்கு கோமதி அம்பாள் தான் கதி' என்று கூறி கோமதி அம்பாளை வேண்டி அவளுடைய ஆலயத்திற்குச் சென்று, 'மாதாந்தம்' வருவதாக வேண்டிக் கொண்டார். (ஒவ்வொரு மாதத்தி

லும் கடைசி வெள்ளிக்கிழமை தோறும் ஆலயத்திற்குச் செல்வது' 'மாதாந்த வழிபாடு' எனப்படும். இதை 'அலையம்' என்றும் சொல்வார்கள்.)

என்ன அதிசயம்! அப்படி வேண்டிக் கொண்ட நான் காவது நாளே நீர்க் கோளாறு முற்றிலும் நீங்கிவிட்டது. அன்று முதல் இன்று வரை அன்னை யின் அருளால் எவ்விதப் பிணியும் அவரை அணுகவில்லை. அப்போது முதல் இன்னும் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு மாதமும் அன்னை கோமதி அம்பாளின் ஆலயத்துக்கு அலையம் சென்று அம்பாளை தரிசித்து வருகிறார்கள்.

சென்னை திரு. வி. க. நகரில் உள்ள திரு. பாலசுப்ரமணியம் ஓர் அரிய செய்தியை என்னிடம் தெரிவித்தார்.

திரு. வி. க. நகரில் உள்ள 'வெல்லப் கிளாஸ் வெவர்க்ஸ்' கம்பெனியில் அக்கொளன்ட்டாக இருக்கும் திரு. பாலசுப்ரமணியம் குடும்பத்தில் அன்னை நடத்திய ஓர் அற்புதத் திருவிளையாடலுக்காக அவர் சென்னையிலேயே தம் சொந்த முயற்சியில் சங்கரன் கோவில் கோமதி அம்பாளுக்கு ஓர் ஆலயமே கட்டியிருக்கிறார்.

அவருடைய தாத்தா காலத்தில் நடந்த சம்பவம் இது. அவருடைய தாத்தா பெயர் ரெங்கனாத ஐயர். பாட்டியின் பெயர் ஆவுடை அம்மாள். அவர்கள் இருவரும், சங்கரன் கோவிலில் வாழ்ந்து வந்தவர்கள்.

வெகு நாட்களாக அந்தத் தம்பதியருக்கு மற்ற எல்லாச் செல்வங்களும் நிறைந்திருந்தும், மக்கட் செல்வம் மட்டும் இல்லாமல் இருந்தது. குடும்பத்தில் உற்றார், உறவினர் அனைவரும் 'பெண்தான் மலடு' என்று பழி சுமத்தி அவுடை அம்மாளை மணப் பந்தத்தில் இருந்து ஜீவனாம்சம் கொடுத்து விலக்கிவிட்டு வேறு ஒரு பெண்ணை ரெங்கனாத ஐயருக்கு மண முடிக்க ஏற்பாடு செய்தனர். தனக்கு நேரப் போகும் அபாக்ய வாழ்க்கையை எண்ணிப் பதறித் துடித்தார் ஆவுடை அம்மாள். பிறகு தன் சகோதரனிடம் சென்று முறையிட்டுக் கண்ணீர் விட்டார். அண்ணன்

“நீ உலகத்தில் யாரையும் நம்பிப் பயனில்லை. கோமதி அம்பாள்தான் உனக்கு வழி காட்ட முடியும். அவள் சன்னதிக்குப் போய் மன்றாடு” என்று கூறினார். ஆவுடை அம்மாள் தன் கணவரையும் சம்மதிக்கச் செய்து, கோமதி அம்பாளின் சன்னதிக்குச் சென்று பத்து நாள் கடுமையான விரதம் இருந்து ‘மாவிளக்கு நேமிசம்’ செய்தார்.

‘மாவிளக்கு’ என்பது, பச்சரியை மாவாக அரைத்து— வெவ்லம் கலந்து பிசைந்து நெய் தீபமாக ஏற்றும் ஒரு பிரார்த்தனை. அப்படி அத் தம்பதியர் செய்த மாவிளக்குப் பிரார்த்தனை அந்த மாவிளக்கு மாவினுள் மூன்று மஞ்சள் துண்டுகள் இருந்தன. நன்றாகப் பிசைந்து செய்த மாவிளக்கு மாவினுள் எப்படி இந்த மூன்று மஞ்சள்களும் வந்தது என்பது அணைவருக்கும் பெரும் திகைப்பாகவும் வியப்பாகவும் இருந்தது. அந்த மூன்று மஞ்சள் கிழங்குகளில் இரண்டு பெரிதாகவும் ஒன்று சிறியதாகவும் இருந்தது.

அன்னையின் மாவிளக்குகள் இருந்த மூன்று மஞ்சள் துண்டுகளின் மகிமை அந்தக் குடும்பத்தினருக்கு சில ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர்தான் முழுமையாக வெளிப்பட்டது. ‘ஆம்; மலடி. என்று தூற்றப்பட்டு, திருமண உறவி இருந்து ஒதுக்கப்படும் அவலவாழ்வுக்கு உள்ளாக்கப்பட இருந்த திருமதி ஆவுடை அம்மானுக்கு வரிசையாக அன்னை கோமதியின் அருளால் மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தன. இரண்டு பெரிய மஞ்சள்களின் அறிகுறியாக இரண்டு ஆண் குழந்தைகளும், சிறிய மஞ்சளுக்கு ஒரு பெண் குழந்தையும் பிறந்தன. அந்த ஆண் குழந்தைகளில் முதலாவதாகப் பிறந்த திரு வெங்கடாசல சாஸ்திரிகன் (கடையநல்லூரில் வாழ்ந்தவர்) அவர்களின் குமாரர்தான் இன்று திரு.வி.க. நகரில் அன்னை கோமதி அம்பாளுக்கு ஆலயம் அமைத்து வரும் திரு பாலசுப்ரமணியம் ஆவார். அன்னை அருளால் மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயான ஆவுடை அம்மாள் தம் ஆயுட்காலம் வரை அன்னையின் பெருங்கருணையைப் போற்றி கோமதி அம்பாளெனும் கற்பகத்துக்குத் தினந்தோறும் நித்தியமாகக் கைங்காரியம் செய்து, தம் பிறவிப்

பெரும் பயனை அன்னை யின் நிழலில் உய்வித்துக் கொண்டார்.

இன்றும் திருமதி ஆவுடை அம்மாள் வம்சத்தினர் அன்னை கோமதி அம்பாள் பேரில் அழியாத பக்திகொண்டு அவள் நாமம் போற்றுவதே தம் வாழ்வின் லட்சியமாகக் கொண்டு இயங்கி வருகிறார்கள்.

ஆவுடை அம்மாளின் மகன் வழிப் பேரனான திரு. பால சுப்ரமணியம் சென்னையிலுள்ள வெல்லப் கிளாஸ் ஒர்க்கஸ் நிறுவனத்தில் அக்கவுண்டெண்டாகப் பணி புரிந்து வருபவர். அவர், தன்னுடைய சாமான்ய வருமானத்தையும் பொருட்படுத்தாது—அந்த வருமானத்திலிருந்தே சிறுகச் சிறுகச் சேமித்து, திரு. வி.க. நகரில் தன் வீட்டுக்கு அருகாமையிலேயே கோமதி அம்பாளுக்கு ஒரு சிறு கோயில் கட்டி விட்டார்.

அவர் வசிக்கும் இடமோ ஒரு சின்னக் குடிசை. ஆனால் அதற்கு அருகாமையில் அவர் கட்டும் ஆலயமோ கல்கட்டடம்!

—இப்படி தன் நலனைப் பொருட்படுத்தாது அன்னைக்கு ஆலயம் கட்டும் பணியில் அவரோடு அவர் குடும்பமே ஈடுபாடு கொண்டிருப்பது ஒரு வியப்பான செய்தி. அவருடைய துணைவியார் வேற்று மொழியினர். இருப்பினும், அன்னையின் மீது தாமே தன் மொழி சக்தியையும் மீறிப் பாடல்கள் இயற்றுவாராம். 'எனக்கு இப்போகூட தமிழ் சரியா பேச வராது.....ஆனால் தினமும் ஏதோ ஒரு சக்தி அம்பாள் மேல் சுத்தமான தமிழில் பாடல் இயற்றச் செய்கிறது' என்று பூரிப்புடன் சொல்கிறார் திருமதி பாலசுப்ரமணியம்.

கோயில்பட்டியைச் சேர்ந்த ஒரு பிரபல ஒரு வழக்கறிஞர், அன்னை பிரத்தியட்சமாகத் தன்பக்தர் ஒருவருக்குப் பிரசன்னமான செய்தியை தெரிவிக்கிறார். அந்தச் செய்தி...

மதுரை மாவட்டம் கூடலூர் நகரைச் சார்ந்தவர் திரு. எஸ். நாகேஸ்வரன். அவர் ஒரு தேவி உபாசகர். அவரை ஸ்ரீ வித்தியாதாசர் என்றும் அந்தப் பகுதியில் அழைப்பதுண்டு. இப்போதும் அவர் அவ்வூர் மேல்நிலைப்

பள்ளி தலைமையாசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார். அவர் ஒரு நாள்—இந்தச் செய்தி தெரிவித்த வழக்கறிஞர் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தாராம்.

அங்கே அன்று மாலை அவர் குத்து விளக்கில் சக்தி தேவியை ஆவாகனம் செய்து சுமார் ஏழு மணி அளவில் பூஜை செய்து கொண்டிருந்தார். திடீரென்று பூஜையை நிறுத்திவிட்டு, தன் கண்களுக்குக் கோமதி அம்பாள் வீற்றிருக்கும் திருச் சன்னிதானம் தெரிகிறது என்றும், அம்மன் பச்சைப் பட்டுப்புடவை கட்டி (அரக்குக் கலர் ஜூரிகை பார்டர்) அதன் மீது தங்கக் கவசம் சாத்தப்பெற்று, பல பக்தர்கள் அருள் முழக்கம் செய்ய திருக்காட்சியளிப்பது தெரிகிறது என்று கூறினாராம்.

அது மட்டுமல்லாது, அப்போது சஹஸ்ரநாம அர்ச்சனை நடந்து கொண்டிருப்பதாகவும் அதை தம்மால் கேட்க முடிகிறது என்றும் கூறினாராம்.

வழக்கறிஞருக்கு இந்தக் கூற்றில் அவ்வளவாக நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை.

சங்கரன் கோவிலில் நடக்கும் ஒரு காட்சியை, கோயில் பட்டியில் தெரிகிறது என்று மட்டுமல்ல...அம்பாளுக்கு பிரதி வெள்ளிகிழமைதோறும் தான் தங்கக் கவசம் சாத்தி பக்தர்கள் தரிசனத்துக்கு இலவசமாக அனுமதிப்பார்கள். ஆனால் அந்தக் காட்சியை அந்த சக்தி உபாசகர் கண்டதாகக் கூறிய அன்றோ செவ்வாய்க் கிழமை.

அதனால் வழக்கறிஞருக்கு இது எப்படி நடந்திருக்க முடியும் என்று மனசுக்குள் ஒரு நெருடலான சந்தேகம்.

திரு நாகேஸ்வரன் கண்டதாகத் தெரிவித்த அம்பாளின் காட்சி மனப் பிரமையா, அல்லது சிந்து வெளித் தோற்றமா அல்லது ஆவேச பக்தியின் விளைவால் வெளிப்படும் ஒரு மயக்கமான கூற்றா...?

வழக்கறிஞருக்கு இரண்டு மூன்று நாட்கள் வரை சந்தேகமாகவே இருந்தது. நான்காம் நாள்-சங்கரன் கோயில் தேவஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த குருக்கள் ஒருவர் ஒரு வழக்குச்

சம்பந்தமாக அந்த வழக்கறிஞரிடம் ஆலோசனை பெற வந்தார்.

அவரிடம் சென்ற செவ்வாய்க்கிழமை கோவிலில் ஏதாவது விசேஷ முறை நடந்ததா...? என்று விசாரித்தார் வழக்கறிஞர்.

அதற்கு குருக்கள், “செவ்வாய்க்கிழமை முன் இரவில் நெல்லை மாவட்டம் முன்னாள் கலெக்டர் அவர்கள் குடும்பத் தோடு வந்து - பணம் கட்டி - விசேஷ அனுமதி பெற்று கோமதியம்மனுக்குப் பட்டுப்புடவையும், தங்க அங்கியும் சாத்தி, சஹஸ்ரநாம அர்ச்சனையும் செய்தார்கள். எங்களுக்கே முன் அறிவிப்பு கிடையாது. திடீரென்று ஏற்பட்டது, என்றார். திகைப்புடன் வழக்கறிஞர், ‘அம்பாளுக்கு என்ன நிறத்தில் பட்டுப்புடவை சாத்தியிருந்தது...?’ என்று விசாரித்தார்.

“பச்சைக் கலரில் அரக்கு நிறக் கரை பார்டரில் ஜரிகை போட்டது” என்றார் குருக்கள்.

செய்தி கேட்டதும் புல்லரித்துப் போனார் வழக்கறிஞர். கண்கள் கண்ணீர் தாரைதாரையாய் பொங்க, ‘உன்னை நெஞ்சால் நினைத்து உருகும் பக்தருக்கு நேரில் பிரசன்னம் ஆகி ஞான விளக்கு ஏற்றும் அம்பிகையே உன் அருளுக்குத் தடைதான் என்ன? கரைதான் ஏது...?’ என்று போற்றி நின்றார்.

சங்கரன் கோவில் நகராட்சியின் தனி அதிகாரி திரு. ஆ. சுந்தரராஜன் அவர்களின் குமாரி செல்வி சு. ராணி தனக்கு ஏற்பட்ட ஓர் உடல் பிணியை அன்னை கோமதி அம்மாள் மாற்றி அமைத்த செய்தியை உணர்ச்சி வசப்பட்டவாறு கூறுகிறார்:

இப்போது சங்கரன் கோவிலில் இருக்கும் அவர்களது குடும்பம் சென்ற ஆண்டு பொன்னாச்சியில் இருந்ததாம். அப்போது செல்வி ராணிக்கு காவில் ஒரு வண்டு கடித்து விக்கமும், வலியும் ஏற்பட்டதாம். உடனே அவர்

டாக்டரிடம் தன் வேதனையைக் கூறி சிகிச்சை பெற்றாராம். பலன் இல்லை. சாதாரண வண்டுக்கடி என்று நினைத்த நிலை மாறி அது காலில் மிக பயங்கர உபாதையாகி விட்டது. இரண்டு தனியார் மருத்துவ மனைகளிலும் நகராட்சி ஆயுர் வேத மருத்துவபிரிவிலும் தொடர்ந்து மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாக ராணி சிகிச்சை பெற்றார். இருந்தும் கால் உபாதை தீரவில்லை. இதற்கிடையில் ராணியின் தந்தை திரு. சுந்தர ராஜன் பொன்னாச்சியில் இருந்து மாற்றலாகி சங்கரன் கோவில் நகராட்சியில் தனி அதிகாரியாகப் பதவி ஏற்றாராம். பதவி ஏற்ற மறுநாள் குடும்பத்துடன் ஆலயத்திற்குச் சென்றபோதுதான் அம்பாளின் மகிமை குடும்பத்தினருக்குத் தெரிய வந்தது. உடனே செல்வி ராணி அன்னை மனதில் நினைத்து, 'என் கால் விபாதி சரியாகி விட்டால் வெள்ளியில் ஆன கால் வாங்கி உன் சந்நிதானத்தில் காணிக்கை செலுத்துகிறேன்' என்று வேண்டிக் கொண்டு புற்றுமண்ணை காலில் தடவினாராம்.

இப்போது ராணி சொல்கிறார்:

"அன்று நாம் 'நம்பிக்கையுடன் புற்றுமண்ணை தடவிய தன் பலன் கிட்டத்தட்ட ஓராண்டு காலமாக எந்த வைத்தியத்துக்கும் கட்டுப்படாது இருந்த என் கால் வேதனை இரண்டே நாட்களில் குணமாகிவிட்டது."

சமீபத்தில் ஓர் அன்பர் பழனியில் இருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதை மிகவும் கூச்சத்துடன் எழுதுவதாகக் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தார். ஆனால், அச் செய்தியை உலகறியச் செய்வதில் தமக்கு ஆட்சேபணை எதவும் இல்லை என்றும் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார் அந்த அன்பர். மிகவும் கூச்சப்பட்டு அவர் அந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தது தனக்கு ஏற்பட்டு இருந்த ஒரு ரகசிய நோயின் நிவாரணம் பற்றியதுதான்.

முறைகேடான வாழ்க்கை நடத்தும் பெண்களுடன் சக வாசம் கொண்டதால் அவரை ரகசிய நோய் பிடித்துக்

கொண்டதாம். தாம் அந்த நோயால் உபாதைப் படுவதை வெளியே சொல்லக் கூச்சப்பட்டு அதனால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டாராம். அந்த நிலையில் சங்கரன் கோவில் கோமதி அம்மனை வேண்டி, தன் தவறுக்காக வருந்தி, தன்னை இந்த இக்கட்டிலிருந்து மீட்குமாறு பிரார்த்தனை செய்தாராம். பிரார்த்தனை செய்ததோடு புற்று மண்ணையும் நோய் பட்ட இடங்களில் பூசிக் கொண்டாராம். அன்னையின் அருளால் வெகுவிரைவிலேயே துன்பம் நீங்கியதாம். அதை அவராலேயே நம்ப முடியவில்லையாம். ஓர் ஆண்டு கழித்து ஒருவித ஆவல் மிகுதியால் டாக்டரிடம் சென்று தன் உடலைப்பரிசோதித்துக் கொண்டு, 'அந்த ரகசிய நோயின் பாதிப்பு தன் உடலில் இருக்கிறதா' என்று கேட்டாராம்.

அதற்கு டாக்டர் சொன்ன பதில், அவரை அப்படியே அயர வைத்து விட்டதாம். அப்படி ஒரு நோய் தங்களுக்கு ஏற்பட்டது போலவே தெரியவில்லையே? என்றாராம் டாக்டர். பிணியைக் குணமாக்குவதோடு அப்படி ஒரு பிணி ஏற்பட்ட சுவடே இல்லாமல் செய்தருளிய அன்னையின் பேரருளை நினைத்துக் கண்கலங்கிப்போனாராம் அந்த அன்பர்.

தம் உள்ளப் பிணியோடு - உடல் பிணிகளையும் போக்கிக் கொள்ள அன்னை கோமதி அம்மானின் ஆலயத்தில் பக்தர்கள் விரதமிருக்கும் முறையைப் பற்றி ஆலய நிர்வாகி திரு. கிவதானு விளக்கினார்: "ஸ்ரீகோமதி அம்பாள் சந்நிதி மகா மண்டபத்தில் ஒரு ஸ்ரீ சக்ரபீடம் இருக்கிறது. அது திருவாடுதுரை ஆதினம் பத்தாவது குரு மகா சன்னிதானம் அவர்கள் ஸ்தாபித்த ஸ்ரீ சக்கரம். அந்த சக்ர பீடத்தில் அமர்ந்து விரதம் இருக்கும் (வசனம் இருக்கும்) மன நோயாளிகளை குணமடைகிறார்கள்; பேய் பிசாசு பில்லி குன்யம் ஏவல் அனைத்தும் விவகுகிறது.

அதைப் பற்றி ஆலயத்தில் உள்ள, திரு எஸ். என். அப்பாசாமி பட்டர் கூறியது:

"சங்க பத்மர்களால் உருவாக்கப்பட்ட நாககளை தீர்த்தக் கட்டத்தில் காலை, மாலை ஸ்நானம் செய்து மகா

மண்டபத்தில் அமர்ந்து அம்பாளை தியானம் செய்து கொண்டு இருந்தால்-எந்தப் பூத பிசாசாதிகளால் உபாதை ஏற்பட்டாலும் சித்த பிரமையால் பாதிக்கப்பட்டாலும் மற்றும் எந்த ரோகம் ஏற்பட்டாலும் அது நிவர்த்தி ஆகியிருக்கிறது கண்கூடு. அம்பாளின் அருட்பிரசாதமான புற்றுமணை சாப்பிட்டு வந்தாலும் உடம்பில் பூசி வந்தாலும் தீராத பிணிகள் இல்லை என்று தன் வாழ்வில் பல்லாயிரக் கணக்கான பக்தர்கள் கூற அதை நாங்கள் தினம்தினம் கேட்கிறோம். அதற்குக் காரணம், கோமதி அம்பாளும் சங்கர நாராயண ஈஸ்வரரும் பூரண சக்தியுடன் சந்துஷ்டராயும் தாமசமில்லாமல் மனோரத பீஷ்டத்தைக் கொடுப்பவராயும் அமர்ந்து அருள்பாலித்து வருவது தான்-என்கிறார்.

அன்னையின் அற்புதங்கள் அளவிட முடியாதது. அந்த நாளில் அத்தனை பஸ் வசதி கிடையாது. செல்வந்தர்கள் மோட்டாரில் போவார்கள்; மற்றவர்கள் வண்டி கட்டிக் கொண்டு போவார்கள். கொள்ளையர்கள் வழி மறிப்பது சர்வ சகஜமாதலால் இராக்காலப் பயணங்கள் கூடியவரை நிறுத்தி வைக்கப்படும்.

மறுநாள் பேரனின் உபநயனத்திற்கு நேரத்தில் போய் சேர வேண்டும் என்ற உந்துதல் பாட்டிக்கு. வழியில் கோமதி அம்மனின் திருமுக தரிசனமும் செய்தாக வேண்டுமென்ற ஆசை.

மொத்தம் நான்கு வண்டிகளில் பிள்ளை குடும்பம், உடன் பிறந்தான் குடும்பம், தங்கை இப்படி-சோர்வு ஏற்படாமலிருக்க பாட்டும் கூத்துமாய் பயணம் புறப்பட்டனர்.

நிலாக்காலம் தான், ஆனாலும் நள்ளிரவில் தீவட்டிக் கொள்ளையர்கள் வந்து வண்டிகளைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஒரு வண்டிக்காரன் ஓடிவிட்டான். மற்றமூவரும், வண்டியிலிருந்த ஆண் பிள்ளைகளும் முரட்டுத் தடியர்களை எத்தனை நேரம்தான் சமாளிக்க முடியும்?

முன்கூறுவது வண்டியிலிருந்த ஒரு நங்கை பாட்டியின் தம்பி மகள். முதல் குழந்தை பெற்றிருந்தாள். மின்னல் வேகத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். அவள் உடலிலும் குழந்தை, கணவன் உடலிலிருந்த நகைகளைக் கழற்றி குழந்தையின் கழிவு துடைத்து வைத்திருந்த துணியில் சுற்றி முடிச்சிட்டாள். அக்கம் பக்கம் பார்த்துவிட்டுப் பக்கத்திலிருந்த புதரில் தூக்கி எறிந்தாள். அவள் நல்ல காலம். கள்வர் எவரும் இச்செயலைக் காணவில்லை.

அதுவோ வண்டிப் பாதை. பலபலவென்று விடிந்த யிறகு பலரும் நடமாடும், 'ஒதுங்கும்' இடம்.

யார் கண்ணிலாவது பட்டால் அனாதரவான 50 பவுன் நகையை விட்டு வைப்பார்களா?

“கோமதியம்மா...நகைகள் அப்படியே அதே இடத்தில் கிடந்தால் பதினைந்து பவுன் காசு மாலையை உனக்குக் காணிக்கையாக்குகிறேன்” என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

இடத்தை அடையாளம் வைத்துக் கொண்டாள். கள்வர்களோ பெரும்பான்மையானவர்களை அடித்துக் கட்டிப் போட்டுவிட்டுக் கைக்குக் கிடைத்த பொருள்களை கவர்ந்து கொண்டு ஓடி விட்டனர்.

விடிந்தது. உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்று ஓடியவர்கள் ஒவ்வொருவராய் ஒன்று சேர்ந்தனர். அந்த மங்கை தன் கணவனோடு சாலை ஓரத்தில் புதர்களில் தேடினாள். ஒரே முட்களாயிருந்தன. கூடியிருந்தவர்கள் 'பைத்தியக்காரி' என்று கேலி செய்தனர். “பன்றிகள் இழுத்துப் போயிருக்கும்; நேரமாகிறதே” என்று அவசரப்படுத்தினர்.

என்னே அம்பாளின் பெருமை! ஒரு முட்டிபுதரில் அத்துணியைச் சுற்றி இரு நாகங்களை படுத்துக் கிடந்தன. இவர்களைக் கண்டதும் சரசரவென்று அருகே இருந்த தாழைப் புதரில் சென்று மறைந்தன. வைத்தது வைத்த படி நகைகள் அப்படியே இருந்தன. அன்னை நாகங்களை அனுப்பிக் காவல் புரிந்திருக்கிறான்.

அனைவரும் கண்ணில் நீர் மல்க காசு மாணியைக் காணிக்கை செலுத்தி அழகு பார்த்தனர்.

அவள் அலங்காரப் பிரியை அல்ல...பிணி போக்கும் புரந்தரி...மருந்து அரைக்கும் மருத்துவக் கரங்கள். எத்தனையோ நகைகளும் பட்டாடைகளும் அவளுக்கிருந்தாலும் முக்கால் வாசி நாட்கள் எண்ணெய் நனைந்த ஆடையுடனேயே நமக்குக் காட்சியளிக்கிறாள்.

அதைக் கண்டு ஒரு பேதை அடைசியம் செய்தவரலாறு இதோ:

அவள் பிறந்த வீறும் சரி...புகுந்த வீறும் சரி செல்வத்தில் கொழித்தது. ஏழு பேரோடு பிறந்த அவளுக்குக் குழந்தை இல்லை. புருஷனோடு பிறந்தவர்கள், தன்னோடு பிறந்தவர்கள் எல்லோரும் குஞ்சும் குருவானுமாய் கொழிக்க தான் மட்டும் ஒற்றை மரமாய் நிற்கிறோமே என்ற ஏக்கம். ஆனாலும் வெளிக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை அந்தக் கர்வம் பிடித்தவள். எத்தனை நாட்கள் அப்படி இருக்க முடியும்! வயதாக ஆக நம்பிக்கை தளர்ந்தது. பூஜை, விரதம் என்றெல்லாம் இருந்தாள். பலனில்லை. கணவனோடு ராமேசுவரம் சென்று வந்தாள். சொன்னவர் சொன்னபடியெல்லாம் செய்து பார்த்தாள்.

காஞ்சிபுரம், மதுரை, திருநெல்வேலி என்று ஸ்தல யாத்திரை செய்து வந்தவள் தமக்கையுடன் சங்கரன் கோவிலுக்கும் வந்தாள். அன்று அம்பாளுக்கு எண்ணெய்க் காப்பு. கட்டியிருந்த சிவப்பு ஆடையில் எண்ணை ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது.

நாகசனையில் நீராடி கோவிலை வலம் வந்து அம்மனைத் தரிசித்தாள்.

“என்னக்கா இது? காந்திமதி, மீனாட்சி யெல்லாம் எத்தனை அலங்காரத்தோடு பட்டும் வைரமுமாய் கண் கொன்னா சேவை தருகிறார்கள். இப்படி ஒரு சிக்குப் பிடித்த துணியோடு இருக்கிறாளே கோமதி. கோவிலுக்கு மான்யம் எதுவும் இல்லையோ?” என கேவியாய் கேட்டாள்.

அன்றிரவு, அவள் கனவில் வந்த கோமதி “முதலில் என் தீர்த்தத்தை இகழ்ந்தாய்: பாசி பிடித்து வழுக்கும் குள மென்று. நான் குழந்தைகளிடம் பாசமுள்ளவள்...வெராக் கியமாய் இருக்கத் தெரியாமல் வழுக்கி விடுவேன். இகழ்ந்த உனக்கே இப்போது தரிசனம் தரவில்லையா? அலங்காரமாய் இருக்கும் அம்பிகைகளிடம் பிள்ளை வரம் கேட்காமல் வருதாவாக இங்கு வந்து ‘வசனம்’ கிடப்பதேன்? நான் அலங்காரம் செய்வதில் நேரத்தைக் கடத்தினால் என் குழந்தைகளை குறை களைவது எப்போது? நான் சம்சாரி... என் ஆடை அழுக்காய், எளிமையாய்த்தான் இருக்கும்; போய் விடு” என உத்திரவிட்டு மறைந்து விட்டாள். பாவம், பேதை...கனவை தமக்கையிடம் கூறிக் கதறினாள்.

இப்படி அன்னை நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் ஆயிரமாயிரம்; ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையில் அது ஒவ்வொரு விதம்.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கல்விடைக் குறிச்சி என்ற கிராமம். அங்கே சுந்தரேசன், தர்மம்பாள் என்ற தம்பதியர், முதலிரண்டு குழந்தைகளும் பெண்களாகி விடவே முன்றாவது ஆண் குழந்தையாக இருக்க வேண்டுமென்று யாவரும் எதிர்பார்த்ததில் ஆச்சரியமென்ன? அந்தோ, ஏமாற்றம்! அதுவும் பெண்தான்...

சுந்தரேசன் ஒரே வாரிகை. குலம் அழிந்து விடுமோ என கூடப் பிறந்த தமக்கையர் கவலையுற்றனர். தர்மம்பாள் நான்காம் முறை கருவுற்றபோது அவளுக்கு எந்தச் சலுகை யும் இல்லை. மிகவும் கொடுமைப்படுத்தினர். கரித்துக் கொட்டினர். அவனென்ன செய்ய முடியும் என்று அவர்கள் எண்ணவில்லை.

அவளும் வேண்டாத தெய்வமில்லை. நேர்ந்து வைக்காத கோவிலில்லை. தங்க விக்கிரகம் போல் பெண் குழந்தையே பிறந்தது. கொண்டவன் கரித்தால் கண்டவர் தூற்ற மாட்டாரோ? ஊராரும் கேலி செய்தனர்.

“தர்மவைப் போல் பெண்ணைப் பெற்று அடுக்காதே.” புதுமணப் பெண்ணை இப்படித்தான் வாழ்த்தினர்.

விதி யாரை விட்டது! இத்தனை ஏச்சுக்கு நடுவில் ஐந்தாம் முறையும் கருவுற்றாள் தருமு. அவள் வேண்டிக் கொண்டபடி பிள்ளை பிறந்திருந்தால், ஆயுள் முழுவதும் பிள்ளை தலை மொட்டையாகவேதான் இருந்திருக்கும். அவ்வளவு வேண்டுதல்கள்! ஆனால் ஆண் குழந்தை பிறப்பதென்பது அசகாய ரூரத்தனம் என்று தர்மு நினைத்து ஏங்கும்படி பெண்ணேதான் பிறந்தது!

தர்மு நாளுக்கு நாள் மெலிந்தாள். ஏச்சும் எக்காளமும் மனதை செல்லாக அரித்தது. விஷம் நின்று மாளவும் முடிவு செய்தாள். அந்நிலையில் தான் சங்கரன் கோவிலில் இருக்கும் அதை அவளைக் காண வந்தாள்.

ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறினாள். அம்மனின் கருணையில் நனைந்த வரலாறுகளை இனிக்க இனிக்கச் சொன்னாள்.

“நாற்பது வயதாகிவிட்ட தன் தோழி சங்கரன் கோவிலில் வந்து, ‘வசனம்’ கிடந்து நான்கு வருஷத்தில் முன்று குழந்தைகளைப் பெற்றதை” எடுத்துரைத்தாள்.

அத்தை சொற்படி அதை துணையுடன் சங்கரன் கோவில் வந்தாள் தர்மாம்பாள்.

“அடி தர்மு...சுனையிலே பாசி இருக்கேன்னு அருவருத்துக்காதே, ஒண்ணு கூட ஓட்டாது. யாராவது சிரங்குக் குழந்தையை சித்தே வைச்சுக்கோன்னு அசிங்கப்பட்டு முகத்தைச் சுளிச்சுடாதே, அம்பா அப்படி நிறையப் பேரை சோதிச்சிருக்கா. மனசை ஒரு முகப்படுத்திக்கோ.” இப்படிப் பலவிதமாக எச்சரிக்கை செய்து கொண்டே இருந்தாள் அத்தை.

தருமுவும் ஜாக்ரதையுடன்தான் இருந்தாள். முன்று வேளையும் நீராடி, கோவிலில் பெருக்கி மெழுகிக்கோலமிட்டு, அங்கு கொடுத்த உணவையே உண்டு, தலையணை படுக்கையை விட்டு ஸ்லோகங்கள் சொல்லி...ஒரு மண்டலத்துக்கு ஒரு நாள்தான் பாக்கி. கனவில் அம்மன் தோன்றவும் இல்லை. வேறு அறிகுறியும் இல்லை. ‘வெறும் கையோடு திரும்ப வேண்டியதுதான்’ என நொந்து கொண்டாள்.

அத்தையிடம் “அத்தை, நாளைக்கு நாம கிணம்பப் போகிறோம். ஊரார் முகத்தில் எப்படி முழிப்பேன். இதுக்கு தலைச்சுளோட நின்றிருக்கலாம். அடுக்கடுக்காய் நாலு பொட்டைச் சனியன்களும் இல்லையென்று யார் அழுதார்கள்” என பலவாறு சலித்துக் கொண்டாள்.

‘சன்னதியில் வைத்து இப்படியெல்லாம் பேசக் கூடா’ தென்று அத்தை கண்டித்தாலும் அத்தைக்கும் ஜலுப்பாகத் தான் இருந்தது.

நவீனிரவு. சலங்கை ஒலிக்க ஜோதியாய்த் தெரியும் அம்மனை அகங்குளிர தரிசனம் செய்தாள் தர்மு.

புன்னகையுடன் ஆறு வாழைப் பழங்கள் கொண்ட ஒரு சீப்புப் பழத்தை தருமுவிடம் நீட்டினாள். தருமு அப்படியே வாங்கிப் போக,

“பேச்சு மாறலாமா? நீ கேட்டபடி தருகிறேன்” என்ற கோமதி, சீப்பின் முதல் பழத்தையும், கடைசிப் பழத்தையும் பிய்த்துக் கொடுத்துவிட்டு மறைந்து விட்டாள்.

குப்பென்று வியர்வை பொங்க உறக்கம் கலைந்து எழுந்த தர்முவின உடல் நடுங்கியது. அத்தையை எழுப்பி சொப்பனத்தைக் கூறினாள். “சரி... அம்மன் வரம் தந்து விட்டாள். அடுத்தது சங்கர நாராயணன் பிறப்பான்” என்று பரவசத்தோடு சொன்னாலும் அத்தைக்கும் உளரூர உறுத்தல்தான்.

ஊர் வந்து சேர்ந்தனர். சொல்லி வைத்த மாதிரி பத்தாம் மாதம் ‘கிண்’னென்று ஆண் குழந்தையைப் பெற்றுப் பூரித்தாள் தருமு.

இப்படி பிணி தீர்த்த நாயகி பொழிந்த கருணை ஒன்று, இரண்டா... எழுதி தீர்ப்பதற்கு...

வழிபாட்டு வேளையும் முறையும்

சங்கரன் கோவில் திருத்தலத்தில்...

மலராப் பொழுது உலரா இருளை உதறிக் கொண்டு
ஆருக்கும் உஷத் காலம்...

காலை ஐந்தரை மணி...அன்னையின் திருக்கதவம் திறக்கிறது.

கண் துஞ்சா லோகநாயகியும்—அவள் தன் துணைவரான சங்கரனாரும் உலகம் உணர்ந்து போற்றத் திருவனந்தல்பூஜை நடக்கும் வேளை அது.

ஆ! என்னவொரு கோலாகலத்துடன் எம் அன்னையும் நாயகரும் திருக்கண் மலருகிறார்கள்...!

பன்னியறையில் மூன்று புறங்களிலும் கண்ணாடி பனபளக்கும்... அன்னையும் ஐயனும் ஊஞ்சல் ஆடி சயனித்து உலக சம்ரஷணம் செய்யும் கோலாகலம்.

தீபாராதனை திருப்பள்ளி எழுச்சி, துதிப் பாடலுடன் தேவ தேவியர் திருப்பள்ளி எழுச்சி ஆனதும் அன்னை பிரதட்சணமாகப் புறப்பட்டு மூலஸ்தானத்தைச் சென்று அடைகிறார். ஈசன் புறப்பட்டு (பிரதட்சணமாக அல்ல) தன் சன்னதி சேருகிறார். அந்த விஸூடியிலிருந்து திருக்கோவிலில் ஆராதனை இயக்கம் அருள் மனத்துடன் தொடங்குகிறது.

ஆறரை மணிக்கு விழா பூஜை, எட்டரை மணிக்கு திருக்கால சந்தி, பத்து மணிக்கு கால சந்தி, பதினொன்றரை மணிக்கு உச்சிக் காலம்; உச்சிக்காலம் முடிந்ததும், ஆலயத்தில் நடை சாத்தப்படும். மாதாந்த வெள்ளியன்று (அதாவது மாதத்தில் கடைசி வெள்ளிக்கிழமை) மட்டும் நடை சாத்தப்படாது. திறந்தே இருக்கும்.

மீண்டும் மாலை நான்கு மணிக்கு ஆலயத்தின் திருக்கதவு திறக்கப்படும். ஐந்தரை மணிக்கு சாயரட்சை. இரவு ஒன்பது மணிக்கு அர்த்த ஜாமம். அர்த்த ஜாம நைவேத்தியமாக வழங்கப்படும் பாலைப் பற்றி ஓர் அபூர்வ செய்தி கூறியவர் சிவாசாரியார் :

“அர்த்த ஜாமம் முடிந்து சந்திரியில் வழங்கப்படும் பாலை முப்பது நாட்கள் தொடர்ந்து சாப்பிட்டால் மகம் பேறு இவ்வாத பெண்களுக்குக் கர்ப்பம் உண்டாகும். இது பல பெண்களின் நடைமுறை அனுபவம்” என்றார் அவர்.

அன்னை கோமதி அம்பாளும், ஈசன் சங்கரனாரும் அங்கு சிறப்பு முகூர்த்தமாக எழுந்தருளியிருக்கும் சிவ-விஷ்ணு சங்கமத் தோற்றமான சங்கர நாராயணரும் தனித்தனி சந்நிதிகளில் அருள் இருக்கை கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முதலில் சங்கர நாராயணர், பின் அதற்கடுத்த சந்நிதியில் அம்பாள்.

இம் மூன்று சந்நிதிகளையும் சுற்றி வலம் வரும்போது ஓர் அபூர்வ அமைப்பைக் காண்கிறோம். சுவாமி கருவறைக்குப் பின்னால் சாதாரணமாக எல்லா ஆலயங்களிலும் அருணாசலேஸ்வரர் அல்லது மகா விஷ்ணுதான் அமைக்கப்பட்டிருப்பார்கள். இங்கோ அது அமைக்கப்படும் கோஷ்டத்தில் யோக நரசிம்மர் தனிச் சிறப்பாக அமைந்திருக்கிறார்.

சங்கரனார் சந்நிதியில் உட்கற்றுப் பிராகாரத்தில் மேற்குச் சுற்றில் பிட்சாடணமூர்த்தி பெரிய சிலா விக்ரகமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறார். பிட்சாடண மூர்த்தியின் சிலா விக்ரஹங்கள் அபூர்வமாகச் சில ஆலயங்களில் மட்டுமே அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

பொதுவாக சைவத் தலங்களில் உட்பிரகாரங்களில் மகா மண்டப வெளிப் பிரகாரங்களில் திருவிளையாடல் புராண சிவ லீலைகள்தான் காட்சிகளாகவோ, சிலைகளாகவோ, அல்லது கதை விக்ரகங்களாகவோ அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஆனால் இத் திருக்கோவிலில் ஈசன் சைவ வைணவ பேதம் நீங்க சங்கரநாராயணராக எழுந்தருளியிருப்பதால், அங்கு சைவ வைணவ புராண இதிகாச நிகழ்ச்சிகளையே பேதமற்று சிலைகளாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சங்கரலிங்கஸ்வாமி சந்நிதிக்கும், கோமதி அம்பாள் சந்நிதிக்கும் நடுவே சங்கரநாராயண ஸ்வாமியின் சந்நிதி அமைந்திருக்கிறது. சங்கரநாராயணர் திருவுருவம் வலது பக்கம் சிவருபமாகவும் இடது பக்கம் விஷ்ணு ரூபமாகவும் அமைந்துள்ளது. உற்சவமூர்த்தியும் இதே அமைப்புடன் அமைந்திருக்கிறது. மூலவரில் விஷ்ணு பாகம் இருப்பதால் அபிஷேகம் செய்வது கிடையாதாம். அதனால் வலது பக்கம் உள்ள சிவ அம்சத்திற்கு அபிஷேகம் செய்யவேண்டும்.

என்பதால் தனியாக ஒரு ஸ்படிக விங்கத்திற்கு அபிஷேகம் செய்யப்படுகிறது.

இந்த ஸ்படிக விங்கத்தை சிருங்கேரி சுவாமிகள் வழங்கியதாக ஆலய நிர்வாகி கூறினர்.

“இத் தலத்தில் ஈஸ்வரனும், மகாவிஷ்ணுவும் ஒருங்கிணைந்து கோவில் கொண்டுள்ளதால் இந்த சங்கரன்கோவில் திருத்தலத்தில் வேறு சிவன் கோவிலோ பெருமாள் கோவிலோ கிடையாது” என்றார் சிவாசாரியார்.

பிணிக்கு மருந்தாகப் பிரசாதம் வழங்கும் தலங்கள் பல உண்டு. நம் தமிழகத்தில் வைத்தீஸ்வரன் கோவிலில் பிணிக் காக மணிப்பிரசாதம் வழங்கப்படுகிறது. பித்தம் தெனிய விரதம் இருந்தால் குணப்படுத்தும் கோவில்கள் சில உண்டு. உதாரணம் : குணசீலம். முடிக்காணிக்கை செலுத்துதல், மாவிளக்கு நேமிகம் செய்தல் போன்றவை எல்லா சக்தித் தலங்களிலும் உண்டு. இவை அனைத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டதோடு, அபூர்வமாக விஷ ஜந்துக்களையும் ஒழிக்கவும் தனித் தனி நேர்த்திக் கடன் கொண்டு, பக்தர்கள் உய்யும் வகையில் எல்லா வல்லமையுடனும் அமைந்திருக்கிறாள் அம்பாள் கோமதி ஈஸ்வரி.

வீட்டில் பாம்பு, பூரான், தேன் போன்ற விஷ ஜந்துக்கள் தென்பட்டாலும் அவற்றால் தொந்திரவுகள் ஏற்படாமலிருக்க, வெள்ளியால் செய்த அவ் விஷ ஜந்துக்களின் உருவத்தை வாங்கி உண்டியலில் இட்டுப் பிரார்த்தித்தால் அத்தகைய ஜந்துக்களால் தீங்கு ஏதும் நேருவதில்லை என்பது அத்தலத்தில் வந்து வணங்கும் பக்தர்கள் தெரிவிக்கும் உண்மை.

“வெளியூர்களில் இருக்கும் பக்தர்கள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு இந்த உருவங்களை வாங்கி உண்டியலில் சேர்ப்பித்து விடுமாறு பணத்தை மணியார்டர் அனுப்பினாலே விஷ ஜந்துக்கள் தென்படுவதில்லை என்பது பலருடைய அனுபவம். அப்படி அனுதினமும் நூற்றுக்கணக்கான மணியார்டர்கள் வருகின்றன...” என்கிறார் ஆலய நிர்வாகி.

இத் தலத்தில் பிரார்த்தனை அம்சங்களில் இன்னும் சில விசேஷ சிறப்புகள் உண்டு.

சாதாரணமாக சுவாமி இன்றி தனி அம்மனாக இருக்கும் ஆலயங்களில்தான் (உதாரணமாக மாரியம்மன் கோவில்கள்) மொட்டையிருவது நேர்த்திக் கடனாகச் செலுத்தப்படும். இந்த நேர்த்திக் கடன் இக் கோவிலிலும் உண்டு. அதிலும் குறிப்பாக மொட்டையிருவது அம்பாள்சந்நிதி வீதி ஆரம்பமாகும் இடத்தில் உள்ள கல் மண்டபத்தில் நடத்தப்படுகிறது. இவ்வாறு அம்பாள் கண்படுமிடத்தில் இந்த நேர்த்திக்கடன் செலுத்தும் நிலை வேறெந்தக் கோவிலிலும் காணக் கிடைக்காத ஒரு தனிச் சிறப்பு.

எடைக்கு எடை அரிசி, வெல்லம், பழங்கள், சர்க்கரை போன்ற பொருட்களைக் காணிக்கையாகத் தரும் துலாபாரமும் இவ்வாலய நேர்த்திக் கடன்களில் ஒன்று. (குருவாயூரில்தான் இது பிரசித்தம். தமிழகத்தில் இத்தலம் பிரசித்தம்).

சாதாரணமாக சிவாலயங்களில் வழக்கத்திலில்லாத சேவல் காணிக்கை இக் கோவிலில் உண்டு.

ஆடித் தவசு உற்சவத்தின்போது இப் பகுதி மக்கள் நிலத்தில் விளைந்தவற்றில் முதல் பங்கு கோவிலுக்கென எடுத்து வைத்து, திருவிழாவின் போது கொண்டு வந்து சேர்ப்பிப்பது ஒரு மகத்தான கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும்.

அன்னை கோமதி அம்மாள் சந்நிதியில் அமைந்திருக்கும் இரு வல்லமை மிக்க சக்திகள் இந்த லோகத்திலுள்ள அத்தனைப் பிணிகளையும் நீக்கிவிடும், திறன் பெற்றதாய் விளங்குவது இவ்வையகத்தார் நாளும் கொண்டாடும் ஓர் உண்மை.

அவை அம்பாள் சந்நிதியில் உள்ள ஓர் சக்தி பீடம். இன்னொன்று அவள் சந்நிதியில்....பிராகாரத்தில் பெறப்படும் புற்று மண்...

அவள் சந்நிதியில் உள்ள மாவிளக்கு மண்டபத்தில் உள்ள ஸ்ரீ சக்ர பீடத்தின் மகிமையை அங்கு வந்து குவியும்.

மாமிட ஜாதி நித்தம் நித்தம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

வாழ்வில் குலம் தழைக்கப் பிள்ளை இல்லை என்பாரும்; மாங்கல்ய பலம் கேட்பாரும்; பேய், பில்லி, குவியம் போன்ற கெட்ட ஆவி உபாதைகளால் பாதிக்கப்படுபவர்களும், சித்தப் பிரமையினால் நினைவு தப்பி நிற்பவர்களுமாய் எண்ணற்ற பிணியாளர்கள் இந்த ஸ்ரீசக்ர பீடத்தில் அமர்ந்த அம்பாளைப் பிரார்த்தித்து தம் குறைகளைக் கூறினால் பிணி நீங்கப் பெறுகிறார்கள்.

கோமதி அம்பாள்சந்நிதியைச் சுற்றியுள்ள பிரகாரத்தில் இடது புறத்தில் 'புற்று மண்' வழங்கப்படும் இடம் இருக்கிறது. அங்கிருந்து பக்தர்கள் புற்றுமண்ணை எடுத்துச் சென்று தம் உடலில் தோன்றும் எண்ணற்றப் பிணிகள் நீங்கப் பெறுகிறார்கள்.

உள்ளத்துக்கும், உடலுக்கும் தம் ஆலயத்திலேயே மருந்து வழங்கும் அன்னை; கோடானுகோடி மாந்தரின் ஜென்மப்பிணி நீங்கும் ஆத்ம மருந்தை வழங்கவோ தம் அருள் விழிகள் ஜெகஜ்ஜோதியாகச் சுடர்விட்டு மின்ன ஒளிர்கிறாள்! அந்த அருட் பெரும் திருவாட்டியின் தரிசனம் கண்டு உணர்வெல்லாம் ஒருமுகப்பட்டு, உள்ளம் உருக ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்க நிற்கிறோம்.

தபசு கலந்த ஆசீர்வாத சொரூபத்தில், அம்பாள் காட்சி அளிக்கிறாள். அத்தலத்தில் அபூர்வமாக அன்னை கொண்டிருக்கும் கோலம் அது. உலகம் உய்ய அவள் தவம் செய்கிறாள். அந்தத் தவத்தின் பயனை எல்லாம் தம் பிள்ளைகளான மாந்தர்களுக்கெல்லாம் ஆசீர்வாதமாக வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

தாயின் திருக்கோலம் தரிசித்து நெஞ்சருகி நிற்கின்றோம்

துய்யவளே, துயர் துடைக்கும் தூணியே—, மெய்யவளே, எம் மெய்யெல்லாம் ஆண்டு நிற்கும் கற்பகமே, கருணை அருள் பெட்டகமே,

பொய்மைச் சேற்றினிலே பொல்லாங்காய் விடையாடி. போற்றிப் போற்றிச் சேர்த்து விட்டோம் பெரும் பாவம் கோடி! அதைப் போக்குவதற்கோ வழி காணோம்; நீக்கி அருள் சுரப்பதற்கோ புகவில்லோம்.

பாவமெனும் பாரம் போக்க—பற்றியிருக்கும் பிணி நீக்க நாங்கள் அறிந்திட்ட வாசல் ஒன்றே. அனை உந்தவி அருள் வாயில்,

எம்மால் முடிந்திட்ட செயல் எல்லாம் உன் வாசல் தொழுவதுதான்,

தொழுதிட்டோம்; அருள் கேட்டு அழுதிட்டோம்; அறமகனே, அம்பிகையே ஆனந்தவல்லியம்மா, குணமகனே கொற்றவையே, குலம் காக்க வந்திட்ட கோமதியே, குழந்தை எமை அருளுற்ற திருக்கரத்தால் ஆற்றுவிப்பாய்; தேற்றுவிப்பாய்; ஆட்கொள்வாய் அருட்புனலே, நின் பாதம் போற்றி, போற்றி, போற்றி...!

சங்கரநயினார் கோயிலுக்குப் போகும் வழிகள்

தென்னாட்டில் ஈடற்ற பெருமையுடன் திகழும் பெரிய கோவில்களில் ஒன்றான அருள்மிகு சங்கரநாராயணசாமி—கோமதி அம்பாள் திருத்தலம், சங்கரன் கோவில் என்ற நகரின் மத்திய பாகத்தில் அமைந்துள்ளது. சங்கரநயினார் கோவில், விருதுநகர், தென்காசி ரயில் பாதையில் இருக்கிறது. மதுரையிலிருந்து புறப்படும் பாசஞ்சர் வண்டிகள் இந்த ஸ்டேஷனில் நிற்கும். சென்னையிலிருந்து, எக்ஸ்பிரஸ்ஸில் புறப்படுகிறவர்கள் திருநெல்வேலியில் வந்து இறங்க வேண்டும். திருநெல்வேலியிலிருந்து அடிக்கடி பஸ் வசதி உண்டு. குற்றாலம் சீசனுக்கு வருபவர்களும் செல்ல தென்காசியிலிருந்து, சங்கர நயினார் கோயிலுக்கும் நேரடி பஸ் வசதி உண்டு. மதுரை, கோவில்பட்டி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், திருச்செந்தூர், கன்னியாகுமரி இங்கிருந்தும் நேரடி பஸ் வசதி உண்டு. கோயிலுக்கு வெகு அண்மையில் தேவஸ்தான யாத்திரிகர் விடுதி ஒன்று நல்ல வசதியுடன் அமைக்கப் பட்டு குறைந்த வாடகைக்குக் கிடைக்கும்.

சங்கரநயினார் கோவிலின் சிறப்புமிக்கத் திருவிழாக்கள்

கோமதியம்மன் ஆலயத்தில் எந்நாளும் திருநாளே.....
தினமும் பக்தர்கள் கூட்டமே, எனினும், முக்கியமான
திருவிழாக்கள் மூன்று:—

1. பிரம்மோற்சவம் : சித்திரை மாதம் நடக்கும்.

2. ஆடித் திங்கள் பெளர்ணமியன்று அம்மனின்
ஆடித்தபக காட்சி சிறப்பான திருவிழா. சங்கர
நாராயணரை, அம்மன் தரிசிக்க ஊசி மேல் தவமிருப்ப
தாக ஐதீகம்.

எண்ணெய் காப்பு உற்சவத்தின் போதும், ஊஞ்சல்
திருநாள், தேர், தீர்த்தவாரி, சப்தாவரணம், பட்டணப்
பிரவேசம், ரிஷபாருடக் காட்சிகளின் போதும் தேவியை
தரிசிக்க வரும் கூட்டம் கோடி.

3. அம்மன் கொலுவிருக்கும் நவராத்திரி திருவிழாவில்
நவாபரண அர்ச்சனை வெகு விசேஷம். ஐப்பசி மாதம்
திருக்கல்யாணம். பத்து நாள் நடக்கும்.

தை மாதம் கடைசி வெள்ளியன்று ஆவுடைப்பொய்கை
யில் நடைபெறும் தெப்பத் திருவிழாவைக் காணக் கோடிக்
கணக்கில் மக்கள் கூடுவர்.

உத்ராயன, தட்சிணாயன காலங்களில் சூரிய பூஜை விழா
சிறப்பாக நடைபெறும். சுவாமியும் அம்பாளும் ரிஷப
வாகனத்தில் காட்சி தருவர்.

ஒவ்வொரு மாதமும், மாதாந்திர வெள்ளி விசேஷ
மானது. அன்று நடை சாற்றப்படுவதில்லை. அன்று
'வசனம்' கிடப்பவர்கள், புற்று மண் தேடி வருபவர்கள்
கூட்டம் அதிகமாயிருக்கும்.

அத்தவத்தில் கிடைக்கும் புற்றுமண் தீராதபிணிகளையும்
தீர்த்து வைக்கும் தேவி மருந்து.

சுபம்

